Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28)21.6.58 'Εγκυκλίου Δ)σεως (Σειρὰ Α) ἐδόθη ἐντολὴ περατώσεως τῶν προαγωγῶν τοῦ 1957 καὶ ἀμέσου διενεργείας τῶν τοῦ 1958.

"Ηδη μετὰ ΔΕΚΑ (10) μῆνας, ἐκκρεμοῦν προαγωγαὶ ἐτῶν 1956, 1957 καὶ 1958.

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1 ΜΑΪΟΥ 1959

Γραφεῖα: ΡΟΥΖΒΕΛΤ ('Ακαδημίας) 60 — Τηλ. 613.859 | ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ | Περίοδος Β' — 'Αριθ. φύλλου 195 (290)

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΤΟΥ 1959
ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΙΗΣΙΝ ΤΩΝ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

'Αγαπητοὶ Συνάδελφοι,

'Επ' εὐκαιρίᾳ τῆς Πρωτομαγιᾶς, ἑορτῆς τῶν ἐργαζομένων ὅλου τοῦ κόσμου, συμβόλου ἀγῶνος διὰ τὰς διεκδικήσεις τῶν ἀνθρώπων τοῦ μόχθου, σᾶς ἀπευθύνομεν θερμὸν συναδελφικὸν καὶ ἀγωνιστικὸν χαιρετισμόν.

Εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου, ἐφέτος, ὅπως καὶ κάθε χρόνο, ἡ Πρωτομαγιὰ θὰ ἑορτασθῇ μὲ εἰκοσιτετράωρον ἀπεργίαν, μὲ πανεργατοϋπαλληλικὰς συγκεντρώσεις, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἐργαζόμενοι, διὰ μιᾶς φωνῆς, θὰ διαμαρτυρηθοῦν διὰ τὰς εἰς βάρος των ἀδικίας καὶ θὰ ἀνοίξουν τὸν δρόμον διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν διεκδικήσεών των κατὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος.

Εἰς τὴν χώραν μας ἐφέτος ἡ Πρωτομαγιὰ συμπίπτει μὲ τὴν Μεγάλη Παρασκευὴ, ἡμέραν τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ, ἡμέραν βασανισμοῦ τοῦ κηρύξαντος τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀγάπην, τὴν συναδέλφωσιν.

'Η χρονικὴ ὅμως αὕτη σύμπτωσις ἀποδίδει καὶ συμβολικῶς τὴν ὑπάρχουσαν πραγματικότητα εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐργαζομένων.

'Ως ἐργαζόμενοι ἀνερχόμεθα ἕνα Γολγοθᾶ, τὸν ὁποῖον δημιουργοῦν αἱ στερήσεις τῆς σήμερον καὶ τὸ ἄγχος διὰ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς αὔριον. Αἱ ἐλπίδες καὶ αἱ ὑποσχέσεις, τὰς ὁποίας μᾶς δίδουν, ἀποδεικνύονται «ὄξος μετὰ χολῆς μεμιγμένον». Οἱ ἥλοι τοῦ Νόμου 3239, ὁ ἀκάνθινος στέφανος τῶν λοιπῶν ἀντεργατικῶν Νόμων, οἱ λογχισμοὶ κατὰ τῆς ἀσφαλίσεως, ἡ ψευδὴς πορφύρα τῶν «καλλίτερον ἀμειβομένων», τὸ «Χαῖρε Ραββί» πρὸς τὸν 'Ασφαλιστικόν μας 'Οργανισμόν, ἡ ἐπίρριψις ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἐπαρχιακῶν συναδέλφων τοῦ σταυροῦ τοῦ δωδεκαώρου, ἡ διέξοδος τῶν συνταξιούχων μας εἰς τὴν ἐπαιτείαν, ἡ ἀπόγνωσις τῶν ἀπολυθέντων καὶ τόσα ἄλλα συνθέτουν τὴν τραγωδίαν μας εἰς τὸν σύγχρονον Κρανίου Τόπον.

Τὴν αὐτὴν κατάστασιν παρουσιάζουν κατὰ τὸ μέγιστον μέρος οἱ κλάδοι τῶν ἐργαζομένων.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἔπρεπε νὰ ὠθήσουν τὰς ὑπευθύνους 'Οργανώσεις νὰ πραγματοποιήσουν τὸν ἑορτασμὸν τῆς Πρωτομαγιᾶς. Διότι δὲν θὰ ἦτο ἑορτασμὸς μὲ λουλούδια καὶ χαρές, ὥστε νὰ ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὸ πένθος τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ἀλλὰ στεντορεία οἰμωγὴ τοῦ πόνου τῆς ἐργατοϋπαλληλικῆς τάξεως, ὁ κεραυνὸς ποὺ θὰ ἐτράνταζε τὴν Γῆ καὶ θὰ ἔσχιζε τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ τῶν ἀρχιερέων τῆς ὀλιγαρχίας τοῦ πλούτου.

'Η φυγὴ αὕτη ἀς δημιουργήση δι' ἁπάσας τὰς 'Οργανώσεις τῶν 'Εργαζομένων ζήτημα τιμῆς δι' ἕνα συντονισμένον καὶ ἀδυσώπητον ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος θὰ ὁδηγήση εἰς τὴν 'Ανάστασιν τῆς 'Εργατοϋπαλληλικῆς Τάξεως.

Συνάδελφοι,

'Ορίζομεν τὴν αὐριανὴ Πρωτομαγιὰ ὡς ἡμέραν διαμαρτυρίας διὰ τὴν μὴ εἰσέτι ἐπίλυσιν τῶν χρονισάντων αἰτημάτων μας καὶ ὡς ἡμέραν ἀνανεώσεως τῶν δυνάμεών μας δι' ἕν νέον ξεκίνημα πραγματοποιήσεως τῶν διεκδικήσεών μας.

Σᾶς καλοῦμεν ὅπως,

Περιφρουρήσητε καὶ τονώσητε, ἔτι μᾶλλον, τὴν δύναμιν τῶν 'Οργανώσεών σας συσπειρούμενοι κα ὶ πειθαρχοῦντες εἰς αὐτάς.

Διαφυλάξητε καὶ χαλυβδώσητε τὴν συνδικαλιστικήν μας ἑνότητα.

Διὰ τὴν ὁριστικὴν λύσιν τοῦ 'Ασφαλιστικοῦ μας προβλήματος.

Διὰ τὴν αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν μας.

Διὰ τὴν "Ενταξιν καὶ τὸν 'Οργανισμόν.

Δι' ἀνθρωπίνους ὅρους ἐργασίας εἰς τὰ 'Υποκαταστήματα.

Διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν θυμάτων τῆς συγχωνεύσεως.

Χαιρετίζομεν ἐπίσης τοὺς ἀπομάχους μας καὶ ζητοῦμεν τὴν συμπαράστασίν των εἰς τὴν προσπάθειαν πραγματοποιήσεως τῶν κοινῶν ἐπιδιώξεων.

'Απευθύνομεν τέλος θερμὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὰς Διοικήσεις καὶ τὰ μέλη τῶν ἀδελφῶν ἐν τῇ Ο.Τ.Ο.Ε. 'Οργανώσεων, καλοῦντες εἰς εὐγενῆ ἅμιλλαν σφυρηλατήσεως τοῦ Θεσμοῦ τῆς 'Ομοσπονδίας καὶ τὸ γιγάντωμα αὐτῆς,

Διὰ τὴν περιφρούρησιν τῶν 'Ασφαλιστικῶν μας 'Οργανισμῶν.

Διὰ τὴν κατάργησιν τοῦ Ν. 3239.

Διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Α΄ Τραπεζοϋπαλληλικοῦ Συνεδρίου.

Ζήτω ἡ Πρωτομαγιὰ—Ζήτω ἡ 'Εργατοϋπαλληλικὴ τάξις

Μετὰ συναδελφικῶν χαιρετισμῶν

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΕΤΟΣ 1980

Χαρᾶς εὐαγγέλια λοιπόν. Διαβάζουμε καὶ δὲν χορταίνει... τὸ μάτι μας.

Αὐτὸ ἦταν! 'Ιδοὺ ἡ λύση ὅλων τῶν ζητημάτων μας κι' ἐμεῖς καθόμαστε καὶ χολοσκᾶμε. Μιὰ ἀπὸ τὶς ἀπογευματινές μας ἐφημερίδες ἐκόμισε τὴ σωτήρια, στὴν ἀγωνία καὶ ἀναπαραδιά μας, ἀπάντηση. Μιὰ σειρὰ ἄρθρων τοῦ κατὰ τὰ πάντα ἀξιοτίμου καὶ ἀξιολόγου Δρ. "Ερχαρτ, 'Υπουργοῦ τῆς Οἰκονομίας τῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας μᾶς βγάζει μιὰ κι' ἔξω ἀπὸ κάθε ἔγνοια διὰ τὰ μέλλοντα ἀλλὰ καὶ τὰ παρόντα χάλια μας.

'Ο Σοφὸς λοιπὸν αὐτὸς οἰκονομολόγος μᾶς διαβεβαιώνει πὼς μετὰ 20ετίαν ἤτοι ἐν σωτηρίῳ(!) ἔτει 1980 θὰ τρῶμε ἂν ὄχι μὲ χρυσᾶ τουλάχιστον μὲ ἀργυρᾶ κουταλοπήρουνα. 'Ο ἐργάτης —λέει—θὰ εἶναι αὐτάρκης (ἄκουσον, ἄκουσον) θἄχη δικό του αὐτοκίνητο!! ΙΧ δηλαδή, θὰ εἶναι ἐπιστήμονας στὸ εἶδος του καὶ ἄλλα τινά.

Καὶ δὲν ἐξηγεῖ βέβαια ὁ Σοφώτατος Δόκτωρ ἂν σ' αὐτὴν τὴν αἰσιόδοξη προοπτική του συμπεριλαμβάνει καὶ τὸν περιούσιον λαὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ψωροκώσταινας, ἀλλὰ γιατὶ νὰ βγοῦμε ἔξω;

Δωρεὰν ἐλάβατε, δωρεὰν δότε. Τώρα βέβαια μέχρι τὸ 1980 ἢ τὸ ἄλογο ἢ ὁ πασᾶς ἢ κάποιος ἄλλος θὰ τάχη τινάξει, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἕνα ἄλλο ζήτημα!! Πρὸς τὸ παρὸν χορτάστε μ' ὅ,τι βρήκατε καὶ κάνετε ὄρεξη!! Σὲ τρία ἢ μᾶλλον σὲ 20 τέρμινα θὰ φτιάξουν τὰ πράγματα!! "Αμ πῶς;

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΞΗΡΕ ΤΗΝ ΣΥΜΒΟΛΗΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΑΝ ΕΠΙΤΥΧΗ ΔΡΑΣΙΝ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1958

ΟΥΔΕΜΙΑ ΟΜΩΣ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΞΕΔΗΛΩΘΗ

Τὴν 25ην λήξαντος μηνὸς συνῆλθε εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τελετῶν τῆς Τραπέζης ἡ ἐτησία τακτικὴ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Μετόχων αὐτῆς. 'Ο Διοικητὴς κ. Δ. Χέλμης προέβη εἰς τὸν ἀπολογισμὸν τῶν ἐργασιῶν τοῦ 'Ιδρύματος διὰ τὸ 1958 τὸ ἀποτέλεσμα ἐκ τῶν ὁποίων ἐχαρακτήρισεν ὡς λίαν ἱκανοποιητικὸν καὶ εἶτα ἐν συντομίᾳ ἀνέπτυξε τὰ κύρια σημεῖα τῆς 'Εκθέσεως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πορείας τῆς 'Ελληνικῆς Οἰκονομίας κατὰ τὸ 1958. 'Ιδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν ἡ σαφήνεια καὶ ἀντικειμενικότης τῆς 'Εκθέσεως ὡς πρὸς διαπιστώσεις ἐπὶ τῆς 'Εθνικῆς Οἰκονομίας ἡ μετὰ παρρησίας διατύπωσις τῶν ἀπόψεων τῆς Διοικήσεως τοῦ πρώτου Πιστωτικοῦ 'Ιδρύματος ἐπὶ τῶν αἰτίων τῆς χαλαρώσεως καὶ αἱ προτεινόμεναι κατευθύνσεις ὡς πρὸς τὴν πιστωτικὴν καὶ βιομηχανικὴν πολιτικήν.

'Ο πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Γ. Καραπάνος ἀνέπτυξε διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὰ μὴ ἱκανοποιηθέντα αἰτήματα τοῦ Προσωπικοῦ, τονίσας ὅτι τὰς εὐθύνας ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς παρατάσεως τῆς τοιαύτης καταστάσεως, δὲν θὰ φέρη τὸ Προσωπικόν. Μολονότι καὶ ἕτεροι ὁμιληταὶ ἐζήτησαν παρὰ τῆς Διοικήσεως ὅπως ρυθμισθοῦν ταχέως τὰ θέματα τοῦ Προσωπικοῦ καὶ ἰδίᾳ τὸ μισθολογικὸν καὶ τὸ ἀσφαλιστικόν, οὐδὲν ἐκ μέρους ταύτης ἐλέχθη πέραν τῆς εἰς τὸν ἀπολογισμὸν ἀναφερομένης εὐαρεσκείας, ἐχούσης ὡς ἀκολούθως:

«Παρακαλῶ ὅπως ἀποδεχθῆτε, ἴνα, μετὰ τῶν συγχαρητηρίων τῆς Διοικήσεως καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐκφράσωμεν τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Συνελεύσεως πρὸς ἅπαντας τοὺς ὑπηρετοῦντας ἐν τῇ Τραπέζῃ ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων μέχρι τῶν κατωτάτων βαθμίδων τῆς ἱεραρχίας, τῶν ὁποίων ὁ ζῆλος, ἡ ἐργατικότης καὶ ἡ ἀφοσίωσις ἀπετέλεσαν ἕνα ἐκ τῶν κυριωτέρων συντελεστῶν τῆς ἐπιτεύξεως τῶν ὑπὸ τὴν κρίσιν 'Υμῶν τιθεμένων λίαν ἱκανοποιητικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς Τραπέζης ἐκ τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς. 'Η Διοίκησις τῆς Τραπέζης, ἔχουσα συνείδησιν τῆς οἰκονομικῆς θέσεως τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν συνταξιούχων αὐτῆς, ἀποβλέπει μετὰ συμπαθείας εἰς τὰ αἰτήματά των καὶ καταβάλλει πάντοτε εἰλικρινῆ προσπάθειαν διὰ τὴν ἐντὸς λογικῶν ὁρίων καὶ τῶν δυνατοτήτων τῆς Τραπέζης ἱκανοποίησιν αὐτῶν».

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

'Η ἐξέλιξις τῶν ἐργασιῶν τῆς Τραπέζης ἔχει εἰς τὰ κυριώτερα σημεῖα ὡς ἀκολούθως:

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ: 'Εν τέλει τοῦ 1958 δρχ. 8.080.— ἑκατ. ἔναντι 6.616.— ἑκατ. τοῦ 1957.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ: Τὴν 31.12.58 ἀνήρχοντο εἰς δρχ. 6.545 ἑκατ. ἔναντι 5.309 τοῦ 1957. 'Ο μέσος ὅρος τοποθετήσεων ἀνῆλθεν τὸ 1958 εἰς δραχμὰς 6.000 ἑκατ. 'Η Τράπεζα τὰς πάσης φύσεως ὑπ' ὄψιν ἐνεχομένας τοποθετήσεις τὰς ἀντιμετώπισε ἐξ ἰδίων αὐτῆς διαθεσίμων πλὴν ποσοῦ 80 ἑκατ. δι' οὗ ἐχρηματοδοτήθη ἐκ μέρους τῆς Τραπέζης 'Ελλάδος διὰ τὴν χορήγησιν δανείων ἐπὶ κρατικῶν καπνῶν καὶ σίτου.

ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ: 'Η Ξενοδοχειακὴ 'Εταιρία ΑΣΤΗΡ ἐπεξέτεινε τὰς ἐργασίας της καὶ δύναται νὰ ἐξυπηρετῇ τὸ ὀφειλόμενον πρὸς τὴν Τράπεζαν χρέος.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΧΡΗΣΕΩΣ: Αἱ ἀκαθάριστοι ὠφέλειαι τῆς Τραπέζης ἀνῆλθον κατὰ τὸ 1958 εἰς δρχ. 498,8 ἑκατ. ἔναντι δρχ. 397,7 τοῦ 1957. Τὰ ἔξοδα καὶ οἱ φόροι ἀνῆλθον εἰς 357,7 ἑκατ. ἔναντι 307,6 ἑκατ. τοῦ 1957. 'Εκ τῶν ἐξόδων αἱ ἀποδοχαὶ Προσωπικοῦ καλύπτουν ποσοστὸν 58,8% ἔναντι 61,9% τοῦ 1957 καὶ 64,2% τοῦ 1956, ἐνῶ ἡ ἐπιβάρυνσις τῶν κεφαλαίων ἐξ ἀποδοχῶν προσ) κοῦ κλπ. ἀνῆλθεν εἰς 5,63% ἔναντι 6,95% τοῦ 1957 καὶ 8,99% τοῦ 1956. Αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ Προσωπικοῦ παρουσιάζουν αὔξησιν 20 ἑκατ. (210,3—190,3) ὀφειλομένην εἰς ἐπιβάρυνσιν δι' ἑνὸς ἑκτάκτου 15θημέρου, εἰς καταβληθείσας διαφορὰς λόγῳ προαγωγῶν καὶ ὑπερωρι-

■→ 'Η συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα

ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Η «ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ»

ΕΥΧΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ
ΣΙΚΑΓΟ 1886

Πρὶν ἀναφερθοῦμε στὰ αἱματηρὰ γεγονότα τοῦ Σικάγου τῆς 1ης Μαΐου τοῦ 1886, ὅπου τὸ αἷμα τῶν ἐργατῶν τὴν καθιέρωσε σὰν διεθνῆ ἡμέρα ἑορτασμοῦ τῆς τάξεως τῶν ἐργαζομένων καὶ σταθμὸ προβολῆς καὶ διεκδικήσεως τῶν αἰτημάτων τους, θὰ δώσουμε μιὰ συνοπτικὴ εἰκόνα τῶν συνθηκῶν κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ 'Αμερικανοὶ ἐργάτες κατὰ τὶς τελευταῖες δεκαετίες τοῦ 19ου αἰῶνα μὲ ἐπικεφαλῆς τὰ συνδικάτα τους ἐπάλευαν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐπιβιώσουν.

Οἱ κύριοι κλάδοι παραγωγῆς, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ ἀπετέλεσαν τὴν πηγὴν ἀπὸ ὅπου γρήγορα καὶ μὲ καταπληκτικὰ ἅλματα ξεπήδησε ἡ βιομηχανικὴ ἀνάπτυξη τῶν 'Ηνωμένων πολιτειῶν ἦταν οἱ βιομηχανίες χάλυβος, ἄνθρακος καὶ ἡ ὑφαντουργία. 'Ο βασικὸς ὄγκος τῶν ἐργατῶν στοὺς κλάδους αὐτοὺς ἦταν μετανάστες, τοὺς ὁποίους οἱ μεγαλοεργοσταθμάρχες ἔφερναν στὶς ΗΠΑ κατὰ τεράστιες στρατιὲς καὶ τοὺς ἔρριχναν κατὰ μάζες μέσα στὰ ἐργοστάσια καὶ τὰ ὀρυχεῖα,, ὅπου τοὺς ἐξεμεταλλεύοντο μέχρι θανάτου.

Οἱ 'Αμερικανοὶ μεγαλοκεφαλαιοῦχοι, ὠργανωμένοι σὲ μεγάλα τράστ, ἔλεγχαν τὰ πάντα μέσα στὴν κυβέρνηση καὶ σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα· καὶ διέθεταν τεράστια οἰκονομικὴ δύναμη, ἐπλήρωναν στρατοὺς ὁλόκληρους ἀπὸ μπράβους καὶ ὅταν καὶ αὐτοὶ δὲν τοὺς ἦταν ἀρκετοί, καλοῦσαν τὸν ἐπίσημο στρατὸ καὶ τὶς κρατικὲς δυνάμεις γιὰ νὰ συντρίψουν κάθε προσπάθεια τῶν ἐργατῶν ν' ἀντιδράσουν ὠργανωμένα στὴν πρωτοφανῆ σὲ ἀγριότητα ἐκμετάλλευση καὶ νὰ διεκδικήσουν μίαν ἀνθρωπινώτερη ζωή.

Σκληροὶ πεισματώδεις καὶ αἱματηροὶ ἀγῶνες ἦταν ἡ ἀπάντηση τῶν καταπιεζομένων ἐργατῶν. Χαρακτηριστικὲς στὴν ἱστορία τοῦ διεθνοῦς συνδικαλιστικοῦ κινήματος ἦταν οἱ ἀπεργίες τῶν 'Αμερικανῶν σιδηροδρομικῶν τοῦ 1877 καὶ τοῦ 1894, ἡ «μακρὰ ἀπεργία» τῶν ἀνθρακωρύχων τῆς Πενσυλβανίας ποὺ ἐκράτησε ἓξ μῆνες, τῶν ἐργατῶν χάλυβος τοῦ Πίτσμπουργκ τοῦ 1892 καὶ τῶν μεταλλωρύχων τοῦ Φὰρ-Οὐέστ τοῦ 1890-93. Οἱ ἀπεργίες ἔπαιρναν τὶς διαστάσεις ἐκτεταμένων μαχῶν. Μεγάλες περιοχὲς τῶν ΗΠΑ ἀκινητοποιοῦντο. Οἱ συγκοινωνίες ἐνεκρώνοντο σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα. 'Ολόκληρες πόλεις ἔμεναν ἀρκετὲς ἡμέρες ὑπὸ τὸν ἔλεγχο τῶν ἐργατῶν. 'Εργοστάσια καὶ ὀρυχεῖα μετατρέπονταν σὲ περιχαρακωμένα στρατόπεδα καὶ ὀχυρά. Τὸ αἷμα χυνόταν ἄφθονο.

Στὶς δεκαετίες αὐτὲς ξεχωρίζει ἡ γενικὴ ἀπεργία γιὰ τὸ ὀκτάωρο τὴν Πρωτομαγιὰ τοῦ 1886. Τὸ αἴτημα τοῦ ὀκταώρου ἦταν ζωτικὸ ζήτημα γιὰ τὶς ἐργατικὲς μάζες ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τοῦ 1865. Καὶ ἡ νεαρὴ τότε 'Αμερικανικὴ 'Ομοσπονδία 'Εργασίας στὸ συνέδριό της τὸ 1884 ἐπῆρε τὴν ἀπόφαση ὅτι μετὰ τὴν 1ην Μαΐου τοῦ 1886 ἡ ἐργατικὴ ἡμέρα θὰ διαρκοῦσε μόνον ὀκτὼ ὧρες καὶ κήρυσσε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴν ἔναρξη ἑνὸς ἐκτεταμένου ἀπεργιακοῦ κινήματος μὲ σκοπὸ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ ὀκταώρου σὲ ἐθνικὴ κλίμακα. Εἶναι ἄξιο νὰ σημειωθῇ ἐδῶ ὅτι ἡ ἀνώτατη συνδικαλιστικὴ ὀργάνωση τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν (ἕνα εἶδος Γενικῆς Συνομοσπονδίας) μὲ τὸ ὄνομα «'Ιππόταυ τῆς 'Εργασίας» ἐνῶ εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὸ 1869 μὲ ὀρθὲς ἐργατικὲς ἀντιλήψεις καὶ μὲ συνεπεῖς ἀγῶνες εἶχε κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ εἶχε συγκεντρώσει δύναμη ἑκατοντάδων χιλιάδων μελῶν, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσυνεπείας τῆς ἡγεσίας της ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 1880 ἔχανε τὴν δύναμή της σὲ ὄφελος τῆς ἱδρυθείσης τότε 'Αμερικανικῆς 'Ομοσπονδίας 'Εργασίας (American federation of Labor).

Τὸ ἀποκορύφωμα μάλιστα τῆς ἀρνητικῆς στάσεως τῆς ἡγεσίας τῶν «'Ιπποτῶν τῆς 'Εργασίας» ἦταν ἡ ἀντίδραση καὶ ἡ ὑπονόμευση τοῦ κινήματος γιὰ τὸ ὀκτάωρο.

Τὴν πρωτομαγιὰ τοῦ 1886 ἐπάνω ἀπὸ 380.000 ἐργάτες ἀψηφῶντας τὶς ἀπειλὲς τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν Κρατικῶν 'Αρχῶν ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ στάση τῶν «'Ιπποτῶν 'Εργασίας» καὶ ὑπακούοντας στὴν ἀπόφαση τῆς A. F.L. ἐγκατέλειψαν τὰ ἐργοστάσια καὶ τὶς οἰκοδομὲς καὶ σχημάτισαν ὀγκώδεις διαδηλώσεις μὲ σύνθημα «ὀκτὼ ὧρες ἐργασία, ὀκτὼ ὧρες ἀνάπαυση καὶ μόρφωση, ὀκτὼ ὧρες ὕπνο». Αὐτὴ τὴν εἰρηνικὴ ἐκδήλωση γιὰ ἕνα τόσο δίκαιο αἴτημα οἱ ἐργοδότες δὲν τὴν εἶδαν μὲ καλὸ μάτι. Εἶχαν συνηθίσει νὰ ἐκμεταλλεύωνται 10, 12 καὶ 14 ὧρες τὴν ἡμέρα τοὺς ἐργάτες γιὰ νὰ σωρεύουν ὑπέρογκα κέρδη ἀπὸ τὰ ὁποῖα οὔτε κατὰ τὸ ἕνα μικρὸ ποσοστὸ δὲν ἤθελαν νὰ παραιτηθοῦν. "Εκίνησαν λοιπὸν τὸν Κρατικὸ μηχανισμὸ ὁ ὁποῖος μὲ λύσσα ἐκτύπησε τοὺς ἀπεργοὺς—διαδηλωτές, κάνοντας χρήση τῶν ὅπλων. Πέντε νεκροί, ἑκατοντάδες τραυματίες καὶ χιλιάδες συλληφθέντες ἦταν ὁ ἀπολογισμὸς τῶν συγκρούσεων.

Τρεῖς μέρες μετά, στὶς 4 Μαΐου, στὸ Χάϋμάρκετ τοῦ Σικάγου σὲ μιὰ συγκέντρωση διαμαρτυρίας γιὰ τὶς ἐπιθέσεις κατὰ τῶν ἀπεργῶν, ἄγνωστο πρόσωπο ἔρριξε βόμβα ποὺ σκότωσε ἑπτὰ ἀστυνομικούς, τέσσαρες ἐργάτες καὶ ἐτραυμάτισε πολὺ περισσότερους. Αὐτὸ ἔδωσε ἀφορμὴ καὶ συνελήφθησαν πολλοὶ ἐργατικοὶ ἡγέτες. 'Απὸ αὐτούς, ὕστερα ἀπὸ σκηνοθετημένη, κατὰ τοὺς χαρακτηρισμοὺς τῆς ἐποχῆς, κατηγορία καὶ δίκη ἀπαγχονίσθηκαν τέσσερις (Οἱ Πάρσανς, Σπίς, Φίσερ καὶ "Εγκελ) τρεῖς (οἱ Νήμπ, Σβάμπ καὶ Φίλντεν) καταδικάστηκαν σὲ πολλὰ χρόνια φυλακὴ καὶ ἕνας, ὁ Λίνγκ, βρέθηκε νεκρὸς στὸ κελλί του. 'Η δίκη ἦταν συγκλονιστική. 'Εντύπωση σὲ διεθνῆ κλίμακα προξένησε καὶ ἔμεινε φωτεινὸ παράδειγμα στὴν ἱστορία τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος, ἡ ἀπολογία τοῦ Αὐγούστου Σπίς, ὁ ὁποῖος μαστίγωσε τὸ ἐκμεταλλευτικὸ ὄργιο τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ὑπεράσπισε τὸ μόχθο καὶ τὸ δίκαιο τῶν ἐργαζομένων.

Τὸ αἷμα ὅμως τοῦ Σικάγου δὲν πῆγε χαμένο. Τὸ ὀκτάωρο κερδήθηκε ἀπὸ 185.000 ἐργάτες ἰδίως

■→ 'Η συνέχεια εἰς τὴν 2αν σελίδα

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΞΟΧΙΚΗ ΛΑΜΠΡΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Καλὰ τὸ ἔλεγεν ὁ μπάρμπα - Μηλιὸς, ὅτι τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐκινδύνευαν νὰ μείνουν οἱ ἄνθρωποι οἱ χριστιανοί, οἱ ξωμερίτες, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἀλειτούργητοι. Καὶ οὐδέποτε πρόρρησις ἔφθασε τόσον ἐγγὺς νὰ πληρωθῇ, ὅσον αὐτή· διότι δὶς ἐκινδύνευσε νὰ ἐπαληθεύσῃ, ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ Θεὸς ἔδωκε καλὴν φώτισιν εἰς τοὺς ἁρμοδίους καὶ οἱ πτωχοὶ χωρικοί, οἱ γεωργοποιμένες τοῦ μέρους ἐκείνου, ἠξιώθησαν καὶ αὐτοὶ νὰ ἀκούσωσι τὸν καλὸν λόγον, καὶ νὰ φάγωσι καὶ αὐτοὶ τὸ κόκκινο αὐγό.

Ὅλα αὐτά, διότι τὸ μὲν ταχύπλουν, αὐτὸ τὸ προκομμένον πλοῖον, ποὺ ἐκτελεῖ δῆθεν τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν ἀτυχῶν νήσων καὶ τῆς ἀπέναντι ἀξένου ἀκτῆς, σχεδὸν τακτικῶς δὶς τοῦ ἔτους, ἤτοι κατὰ τὶς δύο ἀλλαξοκαιριές, τὸ φθινόπωρον καὶ τὸ ἔαρ, βυθίζεται, καὶ συνήθως χάνεται αὐτανδρον· εἶτα γίνεται νέα δημοπρασία, καὶ εὑρίσκεται τολμητίας τις πτωχὸς κυβερνήτης, ὅστις δὲν σωφρονίζεται ἀπὸ τὸ πάθημα τοῦ προκατόχου του, ἀναλαμβάνων ἑκάστοτε τὸκινδυνωδέστερονἔργον· καὶ ἰτὴν φορὰν ταύτην, τὸ ταχύπλουν, λήγοντος τοῦ Μαρτίου, τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τοῦ χειμῶνος γενομένου, εἶχε βυθισθῆ· ὁ δὲ παπα - Βαγγέλης, ὁ ἐφημέριος, ἅμα καὶ ἡγούμενος καὶ μόνος ἀδελφὸς τοῦ μονυδρίου τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ἔχων κατ' ἐὐνοιαν τοῦ ἐπισκόπου καὶ ἰτὸ ἀξίωμα τοῦ ἐξάρχου καὶ τοῦ πνευματικοῦ τῶν ἀπέναντι χωρίων, καίτοι γέρων ἤδη, ἔπλεε τετράκις τοῦ ἔτους, ἤτοι κατὰ πᾶσαν τεσσαρακοστήν, εἰς τὰς ἀντικρὺ ἐκτεινομένας ἀκτάς, ὅπως ἐξομολογήσῃ καὶ καταρτίσῃ πνευματικῶς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους δουλοπαροίκους, τοὺς «κουκουβίνους ἢ κουκκοσκιάχτες» ὅπως τοὺς ὠνόμαζον, σπεύδων, κατὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, νὰ ἐπιστρέψῃ ἐγκαίρως εἰς τὴν μονήν του, ὅπως ἑορτάσῃ τὸ Πάσχα. Ἀλλὰ κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος, τὸ ταχύπλουν εἶχε βυθισθῆ, ὡς εἴπομεν, ἡ συγκοινωνία ἐκόπη ἐπί τινας ἡμέρας, καὶ οὕτως ὁ παπα-Βαγγέλης ἔμεινεν ἀκουσίως, ἠναγκασμένος νὰ ἑορτάσῃ τὸ Πάσχα πέραν τῆς πολυκυμάντου καὶ βορειοπλήκτου θαλάσσης, τὸ δὲ μικρὸν ποίμνιόν του, οἱ γείτονες τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, οἱ χωρικοὶ τῶν Καλυβιῶν ἐκινδύνευον νὰ μείνωσι ἀλειτούργητοι.

Τινὲς εἶπον γνώμην νὰ παραλάβωσι τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των καὶ νὰ κατέλθωσιν εἰς τὴν πολίχνην, ὅπως ἀκούσωσι τὴν Ἀνάστασιν καὶ λειτουργηθῶσιν· ἀλλ' ὁ μπάρμπα - Μηλιός, ὅστις ἔκαμνε τὸν προεστὸν εἰς τὰ Καλύβια, καὶ ἤθελε νὰ ἑορτάσῃ τὸ Πάσχα ὅπως αὐτὸς ἐνόει, ὁ Φταμηνίτης, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ ἐκθέσῃ τὴν γυναῖκα του εἰς τὰ ὄμματα τοῦ πλήθους, καὶ ὁ μπάρμπ' - Ἀναγνώστης, χωρικὸς, ὅστις «τὰ ἤξευρεν ἀπ' ἔξω ὅλα τὰ γράμματα τῆς Λαμπρῆς», ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ τίποτε «ἀπὸ μέσα» καὶ ἐπεθύμει νὰ ψάλῃ τὸ «Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε»—οἱ τρεῖς οὗτοι ἐπέμειναν, καὶ πολλοὶ ἠσπάσθησαν τὴν γνώμην των, ὅτι ἔπρεπεν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ πείσωσιν ἕνα τῶν ἐν τῇ πόλει ἐφημερίων ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ Καλύβια, νὰ τοὺς λειτουργήσῃ.

Ὁ καταλληλότερος δέ, κατὰ τὴν γνώμην πάντων, ἱερεὺς τῆς πόλεως ἦτον ὁ παπα-Κυριάκος, ὅστις δὲν ἦτο «ἀπὸ μεγάλο τζάκι», εἶχε μάλιστα καὶ συγγένειαν μέ τινας τῶν ἐξωμερητῶν καὶ τοὺς κατεδέχετο. Ἦτον ὀλίγον τσάμης, καθὼς ἔλεγαν. Δὲν ἔτρεφε προλήψεις. Ἠκούετο μάλιστα, ἐδῶ-ἐκεῖ, ὅτι ὁ ἱερεὺς οὗτος εἶχε καὶ τὴν συνήθειαν «ν' ἀποσώνῃ τὰ παιδιά» εἰς τοὺς κόλπους τῶν μητέρων, τῶν ἐνοριτισσῶν του. Ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἔλεγον οἱ ἀστεῖοι ἢ οἱ φθονεροί, καὶ μόνον οἱ ἀνόητοι τὸ ἐπίστευον. Ὁ ἐφημέριος οὗτος ὡς οἱ πλεῖστοι τοῦ γνησίου ἑλληνικοῦ κλήρου, πλὴν μικροῦ ἐλευθεριασμοῦ, ἦτο κατὰ τὰ ἄλλα ἄμεμπτος.

Τοῦτο ναί, ἀληθεύει· ἀλλ' οἱ ἔγγαμοι ἱερεῖς, πενόμενοι καὶ δυσπραγοῦντες, ἐπιτακτικὴν ἔχοντες ἀνάγκην νὰ θρέψωσι τὰ τέκνα των, φαίνονται ὡς πλεονέκται, καὶ καταντῶσι νὰ μὴ τρέφωσι πλέον ἐμπιστοσύνην οὐδ' εἰς αὐτοὺς τοὺς συλλειτουργούς των. Τοῦτο ἔπασχε καὶ ὁ παπα-Κυριάκος, ὅστις ἐπεθύμει μὲν νὰ ὑπάγῃ νὰ κάμῃ Ἀνάστασιν εἰς τοὺς χωρικούς, διότι ἦτο ἀνοικτόκαρδος, καὶ ἤθελε νὰ χαρῇ καὶ αὐτὸς ὀλίγην Ἀνάστασιν καὶ ὀλίγην ἄνοιξιν, ἀλλ' ἐδυσπίστει εἰς τὰν συνεφημέριόν του, καὶ ἔπειτα δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴν ἐνορίαν μὲ ἕνα μόνον ἱερέα τοιαύτην ἡμέραν.

Ἀλλ' αὐτὸς ὁ παπᾶ Θοδωρῆς ὁ Σφοντύλας, ὁ συνεφημέριός του τὸν παρεκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰπών, ὅτι καλὰν ἦτο νὰ μὴ χάσωσι καὶ τὸ εἰσόδημα τῶν Καλυβιῶν, αἰνιττόμενος, ὅτι τὰ τε ἐκ τοῦ ἐνοριακοῦ ἔσοδα καὶ τὰ τῆς ἐξοχικῆς παροικίας, ἀμφότερα ἐξ ἴσου θὰ τὰ ἐμοιράζοντο.

Τοῦτο δὲν ἔπεισε τὸν παπα - Κυριάκον, τῷ ἐνέπνευσε μάλιστα πλείονας ὑποψίας· ἀλλ' ὅτε ἠρώτησε τὴν γνώμην τοῦ συλλειτουργοῦ του, ἦτο ἤδη κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα ἀποφασισμένος νὰ ὑπάγῃ· ἔπειτα ὑπεχρέωσε τὸν υἱόντου Ζάχον, μορφάζοντα καὶ μεμψιμοιροῦντα, νὰ παραμείνῃ ἐν τῷ ἐνοριακῷ ναῷ κατάσκοπος εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα, νὰ παραλάβῃ τὸ μερίδιον τῶν προσφορῶν καὶ συλλειτουργικῶν, καὶ μόνον μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς λειτουργίας, ὅτε θὰ ἀνέτελλεν ἤδη ἡ ἡμέρα, ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ Καλύβια παρ' αὐτῷ.

Ἡ πούλια ἦτο ἤδη ὑψηλά, «τέσσαρες ὧρες νὰ φέξῃ», καὶ ὁ μπάρμπ' - Ἀναγνώστης, ἀφοῦ ἐξύπνησε τὸν ἱερέα, κατασκευάσας πρόχειρον σήμαντρον ἐκ στερεοῦ ξύλου καρυᾶς καὶ πλῆκτρον, περιήρχετο τὰ Καλύβια θορυβωδῶς, κρούων, ὅπως ἐξεγείρῃ τοὺς χωρικούς.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ μικρὸν ἐξωκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Εἶς μετὰ τὸν ἄλλον προσήρχοντο οἱ χωρικοὶ μὲ τὰς χωρικάς των καὶ μὲ τὰ καλά των ἐνδύματα.

Ὁ ἱερεὺς ἔβαλεν Εὐλογητόν.

Ὁ μπάρμπ'-Ἀναγνώστης ἤρχισε νὰ τὰ λέγῃ ὅλα ἀπ' ἔξω, τὴν προκαταρκτικὴν προσευχὴν καὶ τὸν Κανόνα, τὸ «Κύματι θαλάσσης· · ·».

Ὁ παπα - Κυριάκος προέκυψεν εἰς τὰ δημόθυρα, ψάλλων τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς».

Ἤναψαν τὰς λαμπάδας καὶ ἐξῆλθον ὅλοι εἰς τὸ ὕπαιθρον νὰ ἀκούσωσι τὴν Ἀνάστασιν. Γλυκεῖαν καὶ κατανυκτικὴν Ἀνάστασιν ἐν μέσῳ τῶν ἀνθούντων δένδρων, ὑπὸ ἐλαφρᾶς αὔρας σειομένων εὐωδῶν θάμνων καὶ τῶν λευκῶν ἀνθέων τῆς ἀγραμπελιᾶς, «Neige odorante du printemps».

Ψαλέντος τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη», εἰσῆλθον πάντες εἰς τὸν ναόν.

Θὰ ἦσαν τὸ πολὺ ἑβδομήκοντα ἄνθρωποι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παῖδες.

Ὁ μπάρμπ' - Ἀναγνώστης ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸν Κανόνα τοῦ Πάσχα, ὁ δὲ ἱερεὺς ἅμα ἀντιψάλλων αὐτῷ ἐξ ἀνάγκης, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ βήματος, ἡτοιμάζετο, «νὰ πάρῃ καιρόν» καί, ἀφοῦ τελέσῃ τὸν ἀσπασμόν, νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν λειτουργίαν.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἢ μᾶλλον εἰσώρμησεν εἰς τὸ ναΐδριον, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο ἄλλων ὁμηλίκων του, δωδεκαετὴς περίπου παῖς, ὑψηλὸς ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν του, ἀσθμαίνων καὶ ἐν ἐξάψει. Ἦτο ὁ Ζάχος, ὁ υἱὸς τοῦ παπα-Κυριάκου.

Εἰσέβαλε πνευστιῶν εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ πρὸς τὸν ἱερέα. Ἡ φωνή του ἠκούετο ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ἀλλ' αἱ λέξεις δὲν διεκρίνοντο.

Ἰδοὺ τὶ ἔλεγεν ἐν τούτοις.

—Παπᾶ, παπά· · ·.

(Τὰ παπαδόπουλα ἐκάλουν συνήθως παπὰ τὸν πατέρα των).

—Παπά, παπά!.. ὁ παπα - Σφοντύλας... ἀπ' τὴν ὀξώπορτα.. τὶς λειτουργιές... ἀπ' τ' ἄη Βῆμα ἡ πεθερά του... κι' ἡ παπαδιά... κουβαλοῦν... ἀπ' τὴν ὀξώπορτα· · ·, τὶς λειτουργιές... ἀπ' τ' ἄη-Βῆμα... κι' ἡ πεθερά του... κι' ἡ παπαδιά.

Μόνος ὁ παπὰ-Κυριάκος ἦτο ἱκανὸς νὰ βγάλῃ νόημα ἀπὸ τὰ ἀσυνάρτητα ταῦτα καὶ ἀσθματικὰ λόγια τοῦ υἱοῦ του, ἰδοὺ δὲ πῶς ἐξήγησε τὰ λεγόμενα: «Ὁ παπα-Θοδωρὴς ὁ Σφοντύλας, ὁ σύντροφός του εἰς τὴν ἐνορίαν, ἔκλεπτε τὰς προσφοράς, μεταβιβάζων αὐτὰς διὰ τῆς ἐξωθύρας τοῦ ἱεροῦ βήματος εἰς χεῖρας τῆς συζύγου καὶ τῆς πενθερᾶς του».

Ἴσως τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἦτο τόσον ἀληθές, ὅσον ὁ Ζάχος ἤθελε νὰ τὸν παραστήσῃ. Διότι οὗτος ἀγαπῶν, ὡς ὅλοι οἱ νέοι τὴν ἐξοχὴν καὶ τὴν διασκέδασιν μετὰ δυσκολίας εἶχεν ὑπακούσει εἰς τὸ πατρικὸν κέλευσμα ὅπως μείνῃ εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἀφορμὴν θὰ ἐζήτει διὰ νὰ στρίψῃ καὶ μεταβῇ εἰς νυκτερινὴν ἐκδρομὴν εἰς τὰ Καλύβια, ἀφοῦ μάλιστα εὐκόλως εὑρισκε συνοδοιπόρους ὁμήλικας.

Ἀλλ' ὁ παπα-Κυριάκος δὲν ἐσυλλογίσθη τίποτε. Ἐξήφθη ἀμέσως, ἠγανάκτησε, δὲν ἐκρατήθη. Ἥμαρτεν. Ἀντὶ δὲ νὰ καταφέρῃ σφοδρὸν ράπισμα ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ υἱοῦ του καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἥσυχος τὸ καθῆκον του... ἀπέβαλεν εὐθὺς τὸ ἐπιτραχήλιον, ἐξεδύθη τὸ φαιλόνιον καὶ διασχίσας τὸν ναὸν ἐξῆλθεν, ἀποφεύγων τὸ βλέμμα τῆς πρεσβυτέρας του, ἥτις τὸν ἔβλεπεν ἔντρομος.

Ἀλλ' ὁ μπάρμπα - Μηλιὸς κάτι ὑπώπτευσεν ἐκ τῶν κινημάτων τούτων καὶ ἐξῆλθε κατόπιν του.

Εἰς πεντήκοντα δὲ βήματα ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ναοῦ, μεταξὺ τριῶν δένδρων καὶ δύο φρακτῶν, ὁ ἑπόμενος διάλογος συνήφθη.

—Παπά, παπά, ποὺ πᾶς;

—Θάρθω, βλογημένε, τώρα ἀμέσως πίσω.

Δὲν ἤξευρε τὶ νὰ εἴπῃ. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι εἶχεν ἀπόφασιν νὰ καταβῇ εἰς τὴν πόλιν νὰ ζητήσῃ λόγον διὰ τὴν κλοπὴν ἀπὸ τὸν συνεφημέριόν του. Εἰς τὸ βάθος δὲ τῆς συνειδήσεώς του ἔλεγεν, ὅτι εἶχε καιρὸν νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ τελέσῃ τὴν λειτουργίαν.

—Ποῦ πᾶς; ἐπέμενεν ὁ μπάμπα - Μηλιός.

—Ἂς διαβάζῃ ὁ μπάρμπ' - Ἀναγνώστης τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων κι' ἔφθασα.

Ἐλησμόνει, ὅτι ὁ μπάρμπ' - Ἀναγνώστης δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ, ἄλλα, ἢ ὅσα ἀπὸ στήθους ἐγνώριζεν.

—Ἀφήνω καὶ τὴν παπαδιά μου ἐδῶ, βλογημένε, ἐπανέλαβεν ὁ παπα-Κυριάκος, ἀμηχανῶν τὶ νὰ εἴπῃ. Σᾶς ἀφήνω τὴν παπαδιά μου!

Καὶ λέγων ἔτρεχεν.

Ὁ μπάρμπα - Μηλιὸς ἐπανῆλθε κατηφὴς ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

—Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ, ἐψιθύρισε.

Μεγίστη ἀπορία ἐπεκράτει ἐν τῷ παριεκκλησίῳ. Οἱ χωρικοὶ ἐκοίταζον ἐρωτηματικῶς ἀλλήλους. Ψιθυρισμοὶ ἠκούοντο.

Αἱ γυναῖκες ἠρώτων τὴν παπαδιὰν νὰ εἴπῃ αὐταῖς τί τρέχει· ἀλλ' αὕτη ἦτο ἡ ὀλιγώτερον πάντων τῶν ἄλλων γνωρίζουσα.

Ἐν τούτοις ὁ ἱερεὺς ἔτρεχεν, ἔτρεχεν. Ὁ ψυχρὸς ἀὴρ ἐδρόσισεν ὀλίγον τὸ μέτωπόν του.

Καὶ πῶς νὰ θρέψω ἐγὼ τόσα παιδιά, ἔλεγεν, ὁκτώ, μὲ συμπάθειο κι' ἡ παπαδιὰ ἐννιά... κι' ἐγὼ δέκα. Ὁ ἕνας νὰ σὲ κλέφτῃ ἀπ' ἐδῶ, κι' ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ...

Πεντακόσια βήματα ἀπὸ τοῦ ναοῦ ὁ δρόμος ἐκατηφόριζε, καὶ κατήρχετό τις εἰς ὡραίαν κοιλάδα. Εἷς νερόμυλος εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς κλιτύος ἐκείνης παρὰ τὴν ὁδόν.

Ἀκούσας ὁ ἱερεὺς τὸν ἠδὺν μορμυρισμὸν τοῦ ῥύακος, αἰσθανθεὶς ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὴν δρόσον, ἐλησμόνησεν, ὅτι εἶχε νὰ λειτουργήσῃ (πῶς καὶ ποῦ νὰ λειτουργήσῃ;) καὶ ἔκυψε νὰ πίῃ ὕδωρ. Ἀλλὰ τὸ χεῖλος του δὲν εἶχε βραχῇ ἀκόμη, καὶ αἴφνης ἐνεθυμήθη, ἀνένηψεν.

—Ἐγὼ ἔχω νὰ λειτουργήσω, εἶπε, καὶ πίνω νερό;...

Καὶ δὲν ἔπιε.

Τότε ἦλθεν εἰς αἴσθησιν.

—Τί κάμνω ἐγώ, εἶπε, ποῦ πάω;

Καὶ ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

—Ἥμαρτον, Κύριε, εἶπεν, ἥμαρτον! μὴ μὲ συνερισθῇς.

Ἐπανέλαβε δέ.

—Ἐὰν ἐκεῖνος ἔκλεψεν, ὁ Θεὸς ἂς τὸν... συγχωρήσῃ... κι' ἐκεῖνον κι' ἐμέ. Ἐγὼ πρέπει νὰ κάμω τὸ χρέος μου....

Ἠσθάνθη δάκρυ βρέχον τὴν παρειάν του.

—Ὦ Κύριε, εἶπεν ὀλοψύχως, ἥμαρτον, ἥμαρτον! Σὺ παρεδόθης διὰ τὰς ἁμαρτίας μας καὶ ἡμεῖς σὲ σταυρώνομεν κάθε μέρα.

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν ἀνήφορον σπεύδων νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ παρεκκλήσιον ὅπως λειτουργήσῃ.

—Καὶ ἤθελα νὰ πιῶ καινερό, εἶπε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λειτουργήσω. Ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω; Δὲν πρέπει νὰ μεταλάβω. Θὰ λειτουργήσω χωρὶς μετάληψιν, δὲν εἶμαι ἄξιος!..... «Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος!...». Ἐγὼ ἄξιος δὲν εἶμαι!

Καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν ναόν, ὅπου μετ' ἀγαλλιάσεως οἱ χωρικοὶ τὸν εἶδον.

Ἐτέλεσε τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν καὶ μετέδωκεν εἰς τοὺς πιστοὺς φροντίσας νὰ καταλύσῃ διὰ στόματος αὐτῶν ὅλον τὸ ἅγιον ποτήριον. Αὐτὸς δὲν ἐκοινώνησε, ἐπιφυλαττόμενος νὰ τὸ εἴπῃ εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ πρόθυμος νὰ δεχθῇ τὸν κανόνα.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν, μετὰ τὴν Β΄. Ἀνάστασιν, οἱ χωρικοὶ τὸ ἔστρωσαν ὑπὸ τὰς πλατάνους παρὰ τὴν δροσερὰν πηγήν.

Ὡς τάπητας εἶχον τὴν χλόην καὶ τὰ χαμολούλουδα, ὡς τράπεζαν πτέριδας καὶ κλάδους σχοίνων.

Ἡ δροσερὰ αὔρα ἐκίνει μετὰ θροῦ τοὺς κλῶνας τῶν δένδρων καὶ ὁ Φταμηνίτης μὲ τὴν λύραν του ἀντέδιδε φθόγγους λιγυρούς.

Ἡ ὡραία Ξανθή, ἡσύζυγος τοῦ Φταμηνίτου, ἐκάθητο μεταξὺ τῆς μητρός της Μελάχρως καὶ τῆς θειᾶς Κρατήρως, τῆς πενθερᾶς της, φροντίζουσα νὰ ἔχῃ ἐν μέρει τὰς παρειὰς κεκαλυμμένας μὲ τὴν μανδήλαν, καὶ νὰ βλέπῃ μᾶλλον πρὸς τὸν κορμὸν τῆς γιγαντιαίας πλατάνου ὅπως μὴ τὴν κοιττάζωσιν οἱ ἄνδρες καὶ ζηλεύῃ ὁ σύζυγός της.

Ἡ ἀδελφή της, τὸ Ἀθώ, δεκαπεντοῦτις κόρη, ἄγαμος, ἄφροντις, ὡραία καὶ αὐτή, ποσάκις δὲν τὴν ἐπείραζε, λέγουσα.

—Ἀρή, τί τὸν ἤθελες, ἀρή; Δὲν τὸν ἔπαιρνα, νὰ μοῦ χαρίζανε τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα... Καλλίτερα νὰ γινόμουν καλόγρια.

Τὸ βέβαιον ἦτο, ὅτι ὁ Φταμηνίτης δὲν διέπρεπεν οὔτε ἐπὶ κάλλει, οὔτ, ἐπὶ μεγέθει σώματος, ἀλλ' ἀνεπλήρου τὰς ἐλλείψεις ταύτας δι' εὐστροφίας σώματος καὶ πνεύματος, καὶ διὰ φαιδρότητος καὶ εὐθυμίας.

Ὁ παπα-Κυριάκος προήδρευε το ὐσυμποσίου, ἔχων ἀπέναντί του τὴν παπαδιὰ βραχύσωμον στρογγυλοπρόσωπον, μελαχροινήν, ἀγαθωτάτην, ἥτις ἐν ἀθωότητι ἐξεκόλαπτε σχεδὸν κατ' ἔτος ἕν παπαδόπουλον, χωρὶς νὰ τὴν μέλῃ οὔτε διὰ παλληκαρσβότανα, οὔτε διὰ στερφοβότανα, περὶ ἃ τυρβάζουσιν ἄλλαι γυναῖκες.

Δεξιόθεν τοῦ ἱερέως ἐκάθητο ὁ μπάρμπα-Μηλιός, προεστὼς ἅμα καὶ πρόθυμος θεράπων τῆς κοινότητος, ἠξεύρων νὰ ψήνῃ, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, τὸ ἀρνί, λιανίζων μεθοδικώτατα δι' ὅλους καὶ τρώγων ἅμα καὶ προπίνων.

Εἰς τὰς προπόσεις μάλιστα δὲν εἶχεν ἐφάμιλλον. Μετὰ τὴν σύντομον καὶ τυπικὴν τοῦ ἱερέως πρόποσιν, ἐγερθεὶς ὁ μπάρμπα-Μηλιὸς κρατῶν τὴν τσότραν τὴν ἐπταόκαδον ἤρχισε νὰ χαιρετίζῃ τοὺς πάντας καὶ ἕνα ἕκαστον ὡς ἐξῆς.

—Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθινὸς ὁ Κύριος! Ζῇ καὶ βασιλεύει εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας!

Εἶτα μετὰ τὸ προοίμιον εἰσῆλθεν εἰς τὴν οὐσίαν.

—Γειά μας! καλὴ γειά! διάφορο! Καλὴ καρδιά! Παπά μ', νὰ χαίρεσαι τὸ πετραχήλι σ'. Παπαδιά νὰ χαίρεσαι τὸν παπά σ' καὶ παπαδάκια σ'! Ξάδερφε Θοδωρή, νὰ ζήσῃς, νὰ τσ' χαίρεσαι! Κουμπάρε Παναγιώτ', ὅπως ἔτρεξες μὲ τὸ λάδ', νὰ τρέξῃς καὶ μὲ τὸ κλῆμα! Συμπεθέρα Κρατήρα, νὰ χαίρεσαι, μ' ἕναν καλὸ γαμπρό! Ἀνηψιὲ Γιώργη, τίμια στέφανα! Στὸ γάμο σας νὰ χαροῦμε! Κουμπάρα Κυπαρισσού, μὲ μιὰ καλὴ νύφη νὰ ζήσῃς νὰ χαρῇς! Ἐβίβα ὅλοι! Τέ-περ-τε! Πάντα χαρούμενοι! Στὴν ὑγειά σας! Συμπεθέρα Ξανθή, καλὴ λευτεριά!... Στὴν ὑγειά σας! Πάντα χαρούμενοι! Πάντα μὲ τὸ καλό!

Καὶ ἀνάλογος πρὸς τὸ πρόσωπον ὑπῆρξε ἡ πόσις.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Φταμηνίτης ἠθέλησε νὰ προπίῃ, κατ' ἄλλον ὅμως στενώτερον τρόπον· ἠθέλησε νὰ βρῇ τὴν γυναῖκα του, καὶ ἠνάγκασεν αὐτὴν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρόποσιν.

—Μπρόμ!

—Πιέ κὶ δό μ'.

—Μὲ κρασί!

—Καλῶς τ'ν ἀγάπη μ' τὴ χρυσῆ!

Καὶ πιὼν αὐτὸς μετεβίβασε τὴν τσότραν εἰς τὴν ὡραίαν Ξανθήν, ἥτις ἔβρεξε τὰ χείλη.

Εἶτα ἤρχισαν τὰ ἄσματα. Ἐν πρώτοις τὸ Χριστὸς ἀνέστη, ὕστερον τὰ βύραθεν. Ὁ μπάρμπα - Μηλιὸς θελήσας νὰ ψάλῃ καὶ αὐτὸς τὸ Χριστὸς ἀνέστη, τὸ ἐγύριζε πότε εἰς τὸν ἀμανὲ καὶ πότε εἰς τὸ κλέφτικο.

Ἀλλ' ὁ ἰδιορρυθμότερος πάντων τῶν ψαλτῶν ἦτο ὁ μπάρμπα-Κίτσος, γηραιὸς χωροφύλαξ, Χειμαρριώτης, παλαιὸς τακτικός, λησμονημένος ἀπὸ τῆς βουαρικῆς ἐποχῆς ἐν τῇ νήσῳ. Ἀμφέβαλλε καὶ αὐτὸς ἂν τὸν εἶχαν περασμένον εἰς τὰ μητρῶα πότε τοῦ ἔστελναν μισθόν, πότε ὄχι. Ἐφόρει χιτῶνα μὲ ἀνοικτὰς θυρίδας, βραχεῖαν περισκελίδα μέχριτοῦ γόνατος καὶ τουζλούκια. Ὁ δήμαρχος τοῦ τόπου (διότι ὑπῆρχε, φεῦ! καὶ δήμαρχος) τὸν εἶχε στείλει νὰ κάμῃ Πάσχα εἰς τὰ Καλύβια, διὰ νὰ φυλάξῃ δῆθεν τὴν τάξιν, καίτοι οὐδεμιᾶς φυλάξεως ἦτο ἀνάγκη. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι τὸν ἔστειλε νὰ καλοπεράσῃ πλησίον τῶν ἀνοικτοκάρδων ἐξωμεριτῶν, οἵτινες τοῦ ἤρεσκον τοῦ μπάρμπα-Κίτσου, ἂς τοὺς ἔλεγον καὶ «τσουπλακιὲς» ἢ «χαλκοδέρες». Ἐὰν ἔμενεν ἐν τῇ πόλει, ὁ δήμαρχος θὰ ἦτο ὑπόχρεως νὰ τὸν φιλεύσῃ τὸν μπάρμπα-Κίτσον, καθὼς τὸν εἶχαν κακομάθει οἱ προκάτοχοί του, ἔλεγε, νὰ τὸν φιλεύσῃ κουλούραν καὶ αὐγά. Τί ἔθιμα!....

Ὁ μπάρμπα-Κίτσος, ἀφοῦ ἠσπάσθη τρὶς ἢ τετράκις τὴν τσότραν, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ Χριστὸς ἀνέστη, κατ' ἰδιάζοντα αὐτῷ τρόπον, ὡς ἑξῆς:

Κ'ιστο - μπρὲ - Κ' στὸς ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν θανάτων,
θάνατον μπατήσας,
κι' ἔντοις - ἔντοις μνήμασι,
ζωὴν παμμακάριστε!

Καὶ ὅμως, μεθ' ὅλην τὴν ἰδιορρυθμίαν ταύτην, οὐδεὶς ποτε ἔψαλεν ἱερὸν ἆσμα μετὰπλείονοςχριστιανικοῦ αἰσθήματος καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἐξαιρουμένου ἴσως τοῦ γνωστοῦ ἐν Ἀθήναις γηραιοῦ καὶ σεβασμίου Κρητός, τοῦ ψάλλοντος τὸ «Ἄλαλα τὰ χείλη τῶν ἀσεβῶν...» μὲ τὴν ἑξῆς προσθήκην: «Ἄλαλα τὰ χείλη τῶν ἀσεβῶν, τῶν μὴ προσκυνούντων, οἱ κεραυνοὶ σὲ κατάδες! τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτήν...»

Ἀληθεῖς ὀρθόδοξοι Ἕλληνες....

Περὶ τὴν δείλην εἶχεν ἀρχίσει ὁ χορός, χορὸς κλέφτικος (διότι αἱ γυναῖκες ἐπεφυλάττοντο διὰ τὴν Δευτέραν καὶ τὴν Τρίτην, ὅπως χορεύσωσι τὸν συρτὸν καὶ τὴν καμάρα), καὶ ὁ παπᾶ Κυριάκος μετὰ τῆς παπαδιᾶς καὶ τοῦ Ζάχου, ὅστις ἐγλύτωσε τὸ ξύλο χάριν τῆς ἡμέρας (διότι ὁ πατὴρ του εἶχε θυμώσει εἶτα κατ' αὐτοῦ, ὡς γενομένου αἰτίου τῆς χασμωδίας ἐκείνης) ἀποχαιρετήσαντες τὴν συντροφιάν, κατῆλθον εἰς τὴν πολίχνην.

Ὁ παπα-Κυριάκος ἔδωκε πλήρες εἰς τὸν συνεφημέριόν του τὸ ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς μερίδιον καὶ οὔτε κατεδέχθη νὰ κάμῃ λόγον περὶ τῆς ὑποτιθεμένης κλοπῆς.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Γιὰ πρώτη φορὰ ἑορτάσθηκε στὴν Ἑλλάδα ἡ Ἐργατικὴ Πρωμαγιὰ τὸ 1894. Τὴν πρωτοβουλία τὴν εἶχαν οἱ «κοινωνιστικὲς» ἢ «σοσιαλιστικὲς» ὁμάδες. Κάνουμε ἐδῶ τὴν διευκρίνιση ὅτι ἡ θεωρητικὴ βάση τῆς ἐννοίας «σοσιαλισμὸς» τότε ἦταν τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ πῆρε στὶς ἑπόμενες δεκαετίες. Ἦταν μιὰ σοσιαλιστικὴ θεωρία ἀνακατεμένη μὲ λίγο χριστιανισμό, λίγο ἀναρχισμό, λίγη ρωμαϊκὴ ἱστορία (μεταρρύθμιση Γράκχων) λίγη Γαλλικὴ Ἐπανάσταση κλπ. Οἱ διάφορες μάλιστα ὁμάδες εἶχαν καὶ «ἰδεολογικὲς διαφορὲς» μεταξύ τους. Κοινό τους γνώρισμα ἦταν ἡ δυνατὴ πίστη στὴν ἰδέα τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐργαζομένων καὶ ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ μαχητικότητα καὶ ἡ αὐταπάρνηση στὸ κήρυγμα τῶν ἰδεῶν τους, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο εἶχε μίαν ἐπίδραση στὴν νεαρὴ τότε Ἑλληνικὴ Ἐργατικὴ τάξη γιὰ νὰ συνειδητοποιηθῇ καὶ νὰ ὀργανωθῇ σὲσωματεῖα.

Ἀπ

Η ΓΝΩΜΗ ΜΑΣ

Ένας χρόνος έκλεισε άπὸ τότε ποὺ πέντε άδέλφια μας
ὁ ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΕΡΓΙΟΥ
ἡ ΕΛΕΝΗ ΟΛΛΑΝΔΕΖΟΥ
ἡ ΝΙΝΕΤΤΑ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ
ὁ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΑΜΒΑΚΑΣ
καὶ ὁ ΘΑΝΑΣΗΣ ΓΙΑΚΩΒΑΚΗΣ
άναζητῶντας τὴν χαρὰ βρῆκαν τὸν θάνατο κάτω άπὸ τὶς πιὸ τραγικὲς συνθῆκες.

Σήμερα, ἕνα χρόνο μετὰ τὸ χαμό τους, ὁ καθένας μας ἂς ἀφίση τὴν μνήμη του νὰ τρέξη πιὸ κοντὰ στοὺς ἀλησμόνητους συναδέλφους μας, νὰ τοὺς νοιώσουμε ἀνάμεσά μας καὶ μὲ τὴν ἀνάμνηση αὐτὴ νὰ δυναμώσουμε πιὸ πολὺ τὴν ἀγάπη μας καὶ τὴν ἀλληλεγγύη μέσα στὴν συναδελφική μας οἰκογένεια γιὰ νὰ πετύχουμε στὸν κοινὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΗΝ ΟΔΟΝ

Λυπηρά, κατ' ἐπιεικῆ χαρακτηρισμὸν, τὰ ἀνταλλαγέντα πυρὰ μεταξὺ τῶν Συλλόγων τοῦ ἐν ἀπομαχίᾳ Προσωπικοῦ τῆς Τραπέζης.

Οὐδόλως δυνάμεθα νὰ συμφωνήσωμεν μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀντιμετωπίσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ μας προβλήματος. Διότι περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς πρόκειται. Όταν οἱ Ἀσφαλιστικοὶ μας Ὀργανισμοί, ἀμφοτέρων τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ σημερινὸν προσωπικὸν τῆς Τραπέζης μερίδων, νοσοῦν, συνεπείᾳ μιᾶς ἐξοντωτικῆς εἰς βάρος των πολιτικῆς, νομίζομεν ὅτι ἡ ὀρθὴ ὁδὸς δὲν εἶναι οὔτε αἱ περὶ «ἀχρεωστήτων» θεωρίαι οὔτε ἡ τοῦ «τόσα θέλουμε, ἀδιαφοροῦμε, δὲν μᾶς νοιάζει τὶ παίρνουν, τὶ ἔδωσαν καὶ τὶ ἔπαθαν οἱ ἄλλοι», ἀλλὰ ἕνας κοινὸς καὶ συντονισμένος ἀγὼν διὰ νὰ ἐπιζήσουν οἱ ἀσφαλιστικοί μας ὀργανισμοί. Νὰ ἐξασφαλισθοῦν οἱ πόροι των μὲ βάσιν τὴν καταβολὴν ἱκανοποιητικῶν παροχῶν. Νὰ ἰσχυροποιηθοῦν διὰ τῆς ἑνοποιήσεώς των. Νὰ ἐπέλθη ἐξίσωσις παροχῶν ἀλλὰ καὶ εἰσφορῶν. Όλα τὰ ἄλλα ὄχι μόνον μᾶς καταβιβάζουν εἰς χαμηλὸν ἐπίπεδον, ἀλλὰ ὁδηγοῦν εἰς τὸν θάνατον τῶν Ταμείων μας τόσον διὰ τῆς προσηλώσεως εἰς ψευδολύσεις καὶ ἡμίμετρα, ὅσον καὶ διὰ τῆς ἐξασθενίσεως τῶν δυνάμεων ἐκείνων τοῦ Προσωπικοῦ, ἡ ἀδιάσπαστος ἑνότης τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέραν ἐγγύησιν διὰ τὴν διεξαγωγὴν νικηφόρου ἀγῶνος διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ.

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ

Οἱ διευθυνταὶ ὑποκ)των οἱ ὁποῖοι δὲν ἔδωσαν ἀκόμη τὰς ἀδείας τοῦ 1958 ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ ὑποστοῦν τὰς συνεπείας ἐκ τοῦ ἐλέγχου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὅστις προκληθεὶς ἤδη ὑπὸ τῶν Συλλόγων θὰ γίνη εἰς τὰ Ὑποκαταστήματά των, ὑφίστανται καὶ ἓν ἠθικὸν μαστίγωμα. Τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀναξιότητός των πρὸς τὸ διευθύνειν.

Δυνατὸν ὡρισμένοι νὰ νομίζουν ὅτι «ξέφυγαν» διότι θὰ ἔχουν νὰ παρουσιάσουν εἰς τοὺς Ἐπόπτας «δηλώσεις» τῶν συναδέλφων τῶν Ὑποκαταστημάτων ὅτι ἔκαμαν χρῆσιν τῆς ἀδείας των, τὰ κατάπτυστα αὐτὰ ὁμόλογα κλοπῆς τοῦ ἀνθρωπίνου μόχθου, ἀλλὰ πρέπει νὰ καταλάβουν ὅτι μὲ αὐτὰγελοιοποιοῦνται εἰςτοὺςὑφισταμένους των, οἱ ὁποῖοι καλῶς γνωρίζουν ὅτι εἰς ἄλλα, τὰ περισσότερα ὑποκαταστήματα μὲ μεγαλύτερον ἴσως φόρτον ἐργασίας καὶ δυσμενεστέρας ἀπὸ ἀπόψεως στενότητος προσωπικοῦ συνθήκας, οἱ συνάδελφοί των, ἔλαβον τὰς ἀδείας των χάρις εἰς τὴν ὕπαρξιν στοιχειώδους ἱκανότητος τῶν διευθυντῶν περὶ τὸ διοικεῖν.

Εἰς τὸ ἑξῆς ὁ Διευθυντὴς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ λέγη εἰς τὸν αἰτοῦντα τὴν ἄδειάν του ὑπάλληλον «δὲν μπορεῖς τώρα νὰ φύγης διότι κλπ.» νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι αὐτὸ θὰ ἐξηγῆται «δὲν μπορῶ νὰ διευθύνω Ὑποκατάστημα. Εἶμαι ἀνίκανος».

Ἔτσι θὰ τὸ ἀκοῦν οἱ ὑπάλληλοι καὶ πᾶς τρίτος.

ΠΕΡΙ ΤΑΣ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Οὔτε λογικὸς οὔτε καὶ ὠφέλιμος ἀπὸ ἀπόψεως σκοποῦ, φρονοῦμεν ὅτι εἶναι ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀκροατηρίου τῶν παρὰ τῆς Τραπέζης ὀργανουμένων διαλέξεων τῶν ξένων εἰδικῶν εἰς τοὺς προϊσταμένους ὑπηρεσιῶν μόνον. Διότι οὕτω ἀποκλείονται πολλοὶ συνάδελφοι, μὴ προϊστάμενοι, κάτοχοι ὅμως τῆς γλώσσης τοῦ ρήτορος καὶ ἐνδιαφερόμενοι λόγῳ ὑπηρεσιακῆς εἰδικότητος διὰ τὰ θέματα τῶν διαλέξεων, ἐνῶ, πολὺ πιθανόν, τινὲς τῶν προσκεκλημένων νὰ παρίστανται μόνον καὶ μόνον λόγῳ τῆς προσκλήσεως. Ἂς τὸ ἔχη ὑπ' ὄψιν της λοιπὸν ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία διὰ τὸ μέλλον.

ΕΛΛΗ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
ΓΙΑΝΝΗ ΧΑΛΕΠΑ 62
Κυπριάδου — Ἄνω Πατήσια
Τηλ. 882-729
Συμβεβλημένη μὲ τὰ Ταμεῖα Ὑγείας Τραπεζῶν, Ἐθνικῆς, Ἀθηνῶν Ἑλλάδος, ΟΤΕ, Ἀρτεργατῶν καὶ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας.
Δέχεται καθ' ἑκάστην

Ἰατρὸς
Ὠτορινολαρυγγολόγος
ΦΙΛΙΠ. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ
Συμβεβλημένος μετὰ τοῦ Τ.Υ.Π.Ε.Τ. & Ταμείου Ὑγείας Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν
Δέχεται 12 — 2 μ. μ.
Σκουφᾶ 64-Τηλ. 616.810

ΚΛΙΝΙΚΗ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ
ΣΚΟΥΦΑ 37 — ΤΗΛ. 611-131
ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΘΕΙΣΑ ΠΛΗΡΩΣ ΚΑΙ ΕΦΟΔΙΑΣΘΕΙΣΑ ΔΙ' ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ ΤΙΘΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΜΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ Ε.Φ.Ε.Τ.

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Ἡ Ἕνωσις Φιλάθλων στὴν προσπάθειά της νὰ προσφέρη στὰ μέλη της τὴν εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσουν ἕνα ταξεῖδι στὸ ἐξωτερικὸ ἐξησφάλισε γι' αὐτὰ εὐνοϊκοὺς ὅρους συμμετοχῆς στὶς Κρουαζιέρες γιὰ τὴν Ἰταλία μὲ τὸ πολυτελέστατο ἀ)π «Νεφερτίτη».

Ἡ ἐκδρομὴ διαρκεῖ δέκα ἡμέρες. Ὁ ταξιδιώτης μετὰ ἀπὸ ἕνα εὐχάριστο καὶ ἄνετο ταξίδι φθάνει τὴν τρίτη ἡμέρα στὴ Νεάπολη.

Κατὰ τὴν ἄφιξη στὴ Νεάπολη θὰ γίνουν μόνο οἱ τελωνειακὲς καὶ λοιπὲς διατυπώσεις καὶ μετὰ μὲ εἰδικὸ αὐτοκίνητο, ἀκολουθώντας τὸν περίφημο αὐτοκινητόδρομο καὶ περνώντας τὴν ἀκτὴ Καστελλαμάρε μέσα ἀπὸ κατάφυτα τοπεῖα ἐλιές, πορτοκαλιὲς καὶ ἀνθοκήπους ἡ ὁμάδα τῶν τουριστῶν θὰ φθάση στὸ Σορρέντο, τὸ ὀνομαστὸ γιὰ τὴν εἰρηνική καὶ ἥρεμη φύση του καὶ τὸ γλυκὸ κλῖμα του καὶ ποὺ τὰ τραγούδια του ἔχουν σκορπίσει σ' ὅλο τ ὸκόσμο τὶς γνωστὲς μελωδίες τους. Ἐκεῖ θὰ γίνη ἡ τακτοποίηση στὸ ξενοδοχεῖα καὶ τὶς ὑπόλοιπες ὧρες τῆς ἡμέρας οἱ ἐκδρομεῖς θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν τὴν περιοχὴ μὲ τὶς ὁμορφες ἀκρογιαλιὲς καὶ τὰ ρωμαντικὰ τοπεῖα της.

Ἡ τετάρτη ἡμέρα εἶναι ὁλόκληρη δοσμένη σὲ ἐκδρομὴ στὸ Κάπρι. Οἱ ἐκδρομεῖς μὲ εἰδικὸ ἀτμόπλοιο θὰ ξεκινήσουν ἀπὸ τὸ Σορρέντο γιὰ τὸ Κάπρι ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς ἀπέναντι. Ἡ γεωγραφικὴ θέση τοῦ νησιοῦ, ἀντικρύζοντας τὸ Σορρέντο καὶ τὴ Νάπολη, πάνω σὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ γαλαζοπράσινη θάλασσα, τὸ κλῖμα του, οἱ κρεμαστοί του κῆποι καὶ τὰ λοιπὰ ἐξαιρετικῆς ὀμορφιᾶς ἀξιοθέατά του, δίνουν στὸ Κάπρι μιὰ ἰδιάζουσα γοητεία. Οἱ ἐπισκέπται μὲ τὴν βοήθεια εἰδικοῦ ξεναγοῦ θὰ γνωρίσουν τὸ μοναδικὸ στὸν κόσμο Γαλάζιο Σπήλαιο, τὴν Βίλλα τοῦ Σὰν-Μικέλε ὅπου ὁ Ἄλεξ Μοῦντε ἔγραψε τὸ γνωστὸ χρονικὸ καὶ ἄλλες μαγευτικὲς τοποθεσίες τοῦ νησιοῦ (Μαρίνα Γκράντε, Ἀνακάπρι κλπ.). Τὴν πέμπτη ἡμέρα θὰ γίνη ἐπίσκεψη στὴν Πομπηΐα, τὴ γνωστὴ ἀρχαία πόλη ποὺ θάφτηκε τὸ 79 μ.Χ. κάτω ἀπὸ τὴ λάβα τοῦ Βεζουβίου καὶ ἔτσι θαμμένη ἔμεινε ἐπὶ αἰῶνες. Οἱ ἀνασκαφὲς ποὺ ἄρχισαν ἀπὸ τὸ 1870 καὶ συνεχίζονται ἔχουν ἀποκαλύψει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἀρχαίας πόλης, ἔτσι ὥστε ὁ ἐπισκέπτης νὰ παίρνη μιὰ ἰδέα πὼς ἦταν αὐτὴ πρὶν ἀπὸ τὴ καταστροφή. Τὰ σπουδαιότερα μνημεῖα εἶναι τὸ Θέατρο, τὰ Λουτρά, ἡ Βίλλα τῶν Μυστηρίων, οἱ κατοικίες τῶν Πατρικίων, ἡ Ἀγορά, ἐνῶ στὸ Μουσεῖο ὁ ἐπισκέπτης βλέποντας τὰ γύψινα ὁμοιώματα σωμάτων ἀνθρώπων καὶ ζώων παρμένα ἀπὸ τὰ ἴχνη ποὺ βρέθηκαν κατὰ τὶς ἀνασκαφές, ἔχει μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα τῶν στιγμῶν τῆς καταστροφῆς.

Μὲ τὴν ἐκδρομὴ στὴν Πομπηΐα δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῆ κανείς, καὶ τὴν περίφημη καὶ πλουσιώτερη στὸν κόσμο Βασιλικὴ τῆς Παναγίας τῶν Ἀνθέων, διακοσμημένη μὲ γνήσιο χρυσάφι, μὲ ἀριστουργηματικὴ εἰκονογράφησι καὶ ἀνεκτίμητης ἀξίας ἀφιερώματα.

Τὴν ἴδια μέρα θὰ γίνη ἐπίσκεψη καὶ στὸ Ἀμάλφι μιὰ περίφημη γωνιὰ τῆς γῆς πάνω στὴ θάλασσα, τὴν παληὰ αὐτὴ Βυζαντινὴ κτήση τοῦ 5ου αἰῶνα ποὺ ἀργότερα ἔγινε ἀνεξάρτητη, ἰδιόρρυθμη ναυτικὴ δημοκρατία, μὲ δικό της ἄρχοντα. Οἱ καταστροφὲς ποὺ τῆς ἔγιναν ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ φύση δὲν τῆς ἄφισαν πολλὰ μνημεῖα, ὅμως αὐτὴ φυλάει σὰν παράδοση τὴν παληὰ της δόξα καυχιέται δὲ ὅτι εἶναι ἡ γενέτειρα τοῦ ἐφευρέτη τῆς πυξίδας. Ἐπίσης στὸ Ποζιτάνο τὴν ἀγαπημένη πόλη τῶν καλλιτεχνῶν, χτισμένη ἀνάμεσα στὰ βουνὰ καὶ τὴν θάλασσα καὶ φημισμένη γιὰ τὸ σταθερό, ὅλο τὸ χρόνο, γλυκὸ κλίμα της. Τὸ Ραβέλλο, ὅπουπροβλέπεταιἀπὸ τὸ πρόγραμμα ἐπίσκεψη τὴν ἴδια μέρα. βρίσκεται στὴν κορυφὴ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Ναπολιτάνικου κόλπου προσφέρει ἀσύγκριτη θέα πρὸς τὶς ἀκτὲς τοῦ Ἀμάλφι καὶ εἶναι περίφημο γιὰ τοὺς κήπους καὶ τὸ καταπράσινο περιβάλλον του.

Ἡ ἕκτη ἡμέρα εἶναι ἐλεύθερη στὴ διάθεση τῶν ἐκδρομέων. Μποροῦν νὰ δοῦν τὰ λοιπὰ ἀξιοθέατα τῆς περιοχῆς, ποὺ δὲν προβλέπει τὸ πρόγραμμα, παίρνοντας πληροφορίες ἀπὸ τὰ διάφορα τουριστικὰ γραφεῖα. Ἐπίσης μποροῦν νὰ ἀνέβουν στὸ Βεζούβιο μὲ τὸν ἐναέριο σιδηρόδρομο.

Ἡ ἑβδόμη ἡμέρα εἶναι ὁλόκληρη ἀφιερωμένη στὴν Νεάπολη. Ἡ πασίγνωστη αὐτὴ καὶ χιλιοτραγουδημένη πόλη, χτισμένη στὴν παραλία ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ μαγευτικοὺς κόλπους τῆς Μεσογείου εἶναι μιὰ ἀληθινὴ σειρῆνα τῶν παραδόσεων καὶ τοῦ τραγουδιοῦ. Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα τουριστικὰ Κέντρα τῆς Ἰταλίας, ἄλλοτε ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἀποικία, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ καὶ Ρωμαϊκὸ πολιτισμό, εἶναι πλουσιωτάτη σὲ ἀρχαῖα καὶ σύγχρονα μνημεῖα καὶ προσφέρει ἄπειρες φαντασμαγορικὲς εἰκόνες, μὲ τὸν Βεζούβιο στὸ φόντο καὶ τὰ νησιὰ τοῦ Κάπρι καὶ τῆς Ἴσχιας τριγύρω.

Ἡ μισὴ ἀπὸ τὴν ὄγδοη μέρα εἶναι πάλι ἐλεύθερη γιὰ τοὺς ἐκδρομεῖς. Ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα ὅμως ἀρχίζει ἡ ἐπιστροφή. Οἱ ὄμορφες βέβαια καὶ μαγευτικὲς ἡμέρες ποὺ περνάει κανεὶς καὶ ποὺ τελειώνουν γιὰ νὰ ξαναρχίση ἡ ρουτίνα, δημιουργοῦν ἕνα κάποιο αἴσθημα παραπόνου. Ὁ ἐργαζόμενος καὶ ἰδίως ὁ Ρωμηὸς ποὺ μὲ πόσο κόπο καὶ πόσου χρόνου οἰκονομίες μάζεψε τὰ ἔξοδα τῆς «κρουαζιέρας» του, βλέπει ὅτι ἔχει τὸ περιωρισμένο δικαίωμα μέσα σὲ λίγες μέρες νὰ πάρη μιὰ ἰδέα αὐτῶν ποὺ ἄλλοι χωρὶς νὰ πολυσκοτιστοῦν τὰ ἀπολαμβάνουν γιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ μῆνες καὶ συνήθως ὄχι γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν ἀπὸ τὴ δουλειά τους, ἀλλὰ... γιὰ νὰ σκοτώσουν τὴν ἀνία τους.

Ἂς εἶναι ὅμως, ὁ ἐργαζόμενος καὶ μὲ λίγη χαρὰ παίρνει δύναμη γιὰ τὸν προορισμό του γιατὶ εἶναι ὁ κόσμος τῆς δημιουργίας, ὁ κόσμος τοῦ αὔριο. Ἐνῶ ὁ στεῖρος ἑκατομμυριοῦχος κοσμοπολίτης εἶναι τὸ ὑπόλειμμα τοῦ κόσμου τῆς χθές, τοῦ κόσμου ποὺ χάνεται. Ὄχι λοιπὸν μελαγχολικὲς σκέψεις στὸ γυρισμό. Μὲ τὶς ὄμορφες ἐντυπώσεις, μὲ τὸ ξεκουρασμένο μυαλό, μὲ τὴν ὄμορφη παρέα, μὲ τὶς νέες γνωριμίες στὸ βαπόρι, θὰ περάσουν οἱ τρεῖς μέρες τῆς ἐπιστροφῆς.

Ἀλλὰ ἀκόμα δὲν εἴμαστε παρὰ στὸ ξεκίνημα. Ὅσους λοιπὸν δὲν ἔπνιξαν οἱ ἀνάγκες τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ μπόρεσαν μέσα σ' ἕνα χρόνο (ἀπ' τὸ περυσινὸ καλοκαῖρι) καὶ μαζέψαν τὶς 1.700 δραχμὲς ποὺ εἶναι ἡ προκαταβολὴ γιὰ τὸ ταξεῖδι ἂς ἑτοιμάζονται. Οἱ ὑπόλοιπες 1.900 δρχ. εἶναι μέ...δόσεις, 95 δρχ. τὸ δεκαπενθήμερο... κι' ἔχει ὁ Θεός.

Σ.Σ. Ἤδη ἔγινε ἡ πρώτη κρουαζιέρα στὶς 16—25.4.59 καὶ ἡ δεύτερη γίνεται στὶς 5—14.5.59. Οἱ ἑπόμενες θὰ γίνουν μὲ τὴν ἀκόλουθη σειρά:

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

	Ἐκ Πειραιῶς	Ἐκ Νεαπόλεως
3η	24)5	31)5
4η	12)6	19)6
5η	1)7	8)7
6η	20)7	27)7
7η	14)8	21)8
8η	2)9	9)9
9η	21)9	28)9
10η	10)10	17)10

ΑΦΙΞΕΙΣ

Εἰς Νεάπολιν	Εἰς Πειραιᾶ
26)5	2)6
14)6	21)6
3)7	10)7
22)7	29)7
16)8	23)8
4)9	11)9
43)9	30)9
12)10	19)10

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΙΑΚΩΒΑΚΗ
Συμβεβλημένη μετὰ τοῦ ΤΥΠΕΤ
Σκουφᾶ 59 — Τηλέφ. 611-172
8 — 12 π.μ. καὶ 4 — 8 μ.μ.

Ο ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΣΤΕΓΩΝ

Η ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ ΑΠΟΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΓΩΝ

ΑΝΑΓΚΗ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣ ΕΩΣ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Ἡ Διοικ. Ἐπιτροπὴ τοῦ ἀνασυσταθέντος Συνδέσμου Ἀστέγων δι' ἀνακοινώσεώς της ὑπ' ἀριθ. 2 τῆς 21)4)59 γνωρίζει ὅτι ἐπεσκέφθη τὸν Προσωπάρχην κ. Σπηλιόπουλον μετὰ τοῦ ὁποίου συνεζήτησε τὸ στεγαστικὸν πρόβλημα καὶ τὰς δυνατότητας λύσεως αὐτοῦ, πρόκειται δὲ νὰ παρουσιασθῆ καὶ εἰς τὸν κ. Διοικητήν.

Ἐπίσης ἐκυκλοφόρησεν εἰδικὰ ἀπογραφικὰ δελτία τὰ ὁποῖα, κατὰ τὰς ὁδηγίας της, πρέπει νὰ συμπληρώσουν τὰ ἐμπίπτοντα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 28)1)52 ἐγκριθέντος ὑπὸ τοῦ Γεν. Συμβουλίου τῆς Τραπέζης Κανονισμοῦ Στεγάσεως, ἤτοι οἱ συμπληρώσαντες ἄνω τῶν 10 ἐτῶν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Τραπέζῃ, οἱ στερούμενοι αὐτοὶ ἢ αἱ συζυγοί των ἐπαρκοῦς ἰδιοκτήτου κατοικίας ὡς καί, ἀγροτικῆς περιουσίας ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ὁποίας νὰ δύνανται ν' ἀποκτήσουν στέγην.

Ἀπογραφικὰ δελτία, δύνανται, συμφώνως πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν, νὰ ὑποβάλουν καὶ οἱ ἐκ τῆς τέως Τραπέζης Ἀθηνῶν προερχόμενοι συμπληροῦντες μόνον τὴν πρώτην σελίδα (στοιχεῖα) καὶ ὄχι τὴν δευτέραν (αἴτησιν ἐγγραφῆς) διότι ὁ κανονισμὸς δὲν προβλέπει τοῦτο. Συνιστᾶται ἡ μετὰ πάσης ἀκριβείας, συντομίας καὶ ἀντικειμενικότητος συμπλήρωσις τῶν δελτίων. Οἱ συμπληροῦντες τὰ δελτία συνάδελφοι πρέπει νὰ τὰ στέλλουν οἱ μὲν τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειρσιῶς εἰς τὸν κ. Ἀθαν. Ἀμυλίδην—Κεντρικὸν Κατάστημα ἢ κ. Γ. Σακελλαρόπουλον—Διοίκησις—Ὑπηρεσίαν Συν)τος, οἱ δὲ τῶν ἐπαρχιῶν μερίμνη τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων ΕΤΕ εἰς τὴν Δ.Ε. τοῦ συνδέσμου Ἀστέγων (Αἰόλου 86).

Προθεσμία ὑποβολῆς 30)4)59 διὰ τὸ Κέντρον καὶ 5.5.59 διὰ τὰς ἐπαρχίας.

Ὑπὸ τῆς Δ.Ε. καθωρίσθη δικαίωμα ἐγγραφῆς εἰς τὸν σύνδεσμον δραχ. 10 καὶ μηνιαία εἰσφορὰ ἓκ δραχ. 5. Ἕκαστον μέλος ὀφείλει εἰς τὸν σύνδεσμον ἤδη δραχ. 20 ἤτοι τὸ δικαίωμα ἐγγραφῆς καὶ 2 συνδρομὰς Ἀπριλίου—Μαΐου 1959. Οἱ μὲν τῶν ἐπαρχιῶν θὰ ἐπισυνάψουν πρὸς τοῦτο εἰς τὴν αἴτησίν των ἀντίγραφον γραμματίου εἰσπράξεως καταθέσεως ἴσου ποσοῦ εἰς πίστωσιν τοῦ παρὰ τῷ Καταστήματι λογ)σμοῦ τοῦ Συνδέσμου ὑπ' ἀριθ. 481.244 οἱ δὲ τοῦ Κέντρου θὰ καταβάλουν τὸ ποσὸν τοῦτο κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας.

Παρατηρεῖται ὅμως ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων συναδέλφων τῆς Τραπέζης, καὶ ἡ Διοίκησις τοῦ Συνδέσμου ἔχει ἀναγνωρίσει, ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Συνδέσμου διότι αἱ ἰσάνάγκαι πρὸς στέγασιν δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ πεπαλαιωμένου κανονισμοῦ τοῦ 1952 προβλεπόμενα μέλη, ἡ δὲ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως μελέτη διὰ τὸ στεγαστικὸν προβλέπει εὐρυτέραν τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀστέγου. Θὰ πρέπει λοιπὸν πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο νὰ ὑπάρξη συμφωνία χαρακτηρισμοῦ καὶ ἀριθμοῦ συνεπῶς δικαιούχων, ὥστε αἱ προσπάθειαι νὰ στραφοῦν ὁλοκληρωμέναι πλέον εἰς τοὺς ὅρους καὶ τὰ ποσὰ τῆς δανειοδοτήσεως.

Ἐν ὄψει λοιπὸν τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ, κρίνεται σκόπιμον, ὅπως πρὸς ὁλοκλήρωσιν τῶν στοιχείων, ὁ Σύνδεσμος διὰ νεωτέρας του ἐγκυκλίου νὰ ζητήση τὴν ὑποβολὴν δηλώσεων καὶ διὰ τοὺς μὴ συμπληρώσαντας εἰσέτι δεκαετῆ ὑπηρεσίαν συναδέλφους ἀνεξαρτήτως προελεύσεως.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ERNST AEPPLI: «Σύγχρονος Θεραπευτικὴ Ψυχολογία».

Πρόλογος — Μετάφρασις: Λουκᾶ Π. Μανδάλου Νευροψυχιάτρου

Μόλις ἐκυκλοφόρησε τὸ τελευταῖον βιβλίον τοῦ διασήμου Ἐλβετοῦ ψυχολόγου Ἐρνέστου Αἴππλη «Σύγχρονος θεραπευτικὴ ψυχολογία», τὸ ὁποῖον προλογίζει καὶ μεταφράζει ὁ νευροψυχίατρος κ. Λουκᾶς Π. Μάνδαλος. Περιλαμβάνει ἐν ὅλῳ τέσσαρα κεφάλαια. Εἰς τὸ πρῶτον ἀναλύεται ἡ ὑφηλὴ ἀποστολὴ καὶ τὸ δύσκολον κοινωνικὸν ἔργον τοῦ ψυχολόγου, ὡς συμβούλου πλησίον ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνάγκην ψυχικῆς βοηθείας καὶ πνευματικῆς συμπαραστάσεως καὶ τῶν ὁποίων τὴν θέσιν, συμπεριφορὰν καὶ ψυχοσύνθεσιν περιγράφει διεξοδικῶς ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸ δεύτερον κατὰ σειρὰν κεφάλαιον. Ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ τρίτον κεφάλαιον ἀναλύονται κατὰ τὸν πλέον ἐπιστημονικὸν τρόπον αἱ ἐνδοψυχικαὶ συγκρούσεις, αἱ δυσχέρειαι πρὸς τὴν σκληρότητα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς μας, τὸ ἄγχος καὶ ἡ ἀβεβαιότης εἰς τὴν μοντέρναν ζωήν. Τὸ τέταρτον πλέον ἐκτεταμένον κεφάλαιον, περιλαμβάνει τὴν ψυχολογικὴν καθοδήγησιν μὲ ὅλας ἐκείνας τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς κατευθύνσεις αἱ ὁποῖαι ἠμποροῦν νὰ διαφωτίσουν κάθε ἀνήσυχον καὶ ἀπελπισμένον ἄνθρωπον τῆς ἐποχῆς μας καὶ νὰ ἀνοίξουν νέας προοπτικὰς ἀντιμετωπίσεως τῶν δυσκολιῶν του.

Ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ θίγεται κατ' ἐξοχὴν τὸ πρόβλημα τῶν νευρώσεων, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς τόσον μονομερῶς καὶ ἀπολύτως —καὶ κατὰ συνέπειαν μὲ ὑπέρογκον οἰκονομικὴν ἐπιβάρυνσιν —ἀντιμετωπίζεται σήμερον ἐντὸς καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀσφαλιστικῶν ταμείων τῶν διαφόρων Τραπεζῶν. Ὁ νευρωσικὸς σήμερον ἢ ὑποβάλεται εἰς μακροχρόνιον διὰ φαρμάκων θεραπείαν ὑπὸ τῶν νευρολόγων ἢ εἰσάγεται εἰς ψυχιατρικὴν Κλινικήν. Ἡ πρώτη θεραπεία εἶναι συμβατικὴ καὶ μονομερής, ἐνῶ ἡ δευτέρα ἐπιστημονικῶς ἀντενδείκνυται εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν περιπτώσεων. Καὶ ὅμως ἡ κοινωνικὴ προσαρμογὴ πολλῶν νευρωσικῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ ἐπίλυσις τῶν ψυχολογικῶν προβλημάτων των θὰ διευκολύνετο τὰ μέγιστα, ἐὰν ὑπῆρχε ἡ δυνατότης τῆς συναντήσεως των μὲ τὸν ψυχολόγον — Σύμβουλον ἢ μὲ τὸν Ἰατρόν, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ ἔχει εἰδικευθῆ εἰς τὴν θεραπευτικὴν σύγχρονον ψυχολογίαν.

Ἰδιαιτέρως εἰς τὴν χώραν μας, ὅπου ὁ ρόλος τόσον τῆς ἰατρικῆς ψυχολογίας καὶ ψυχολογικῆς καθοδηγήσεως, ὅσον καὶ τῆς ψυχοθεραπείας ὑποτιμᾶται, θὰ πρέπει τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ Ἐρνέστου Αἴππλη νὰ μελετηθῆ ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς ψυχολόγους καὶ παιδαγωγοὺς τοὺς ἰατρούς, τοὺς νευροψυχιάτρους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κάθε ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται ἀνησυχίας διὰ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς.

ΙΑΤΡΟΣ - ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΩΝΙΩΤΑΚΗΣ
τ. Ἐπιμελητὴς Εὐαγγελισμοῦ
Δέχεται τὰ Μέλη τοῦ Τ.Υ.Π.Ε.Τ. καθ' ἑκάστην 8—10 π.μ. καὶ 5—7 μ. μ. ὁδ. Σολωμοῦ 20 — Ἐξάρχεια, τηλέφωνον 615.237.

Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ

Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος

ὧν (Σ.Σ. ὡς καὶ ἀμοιβῆς νεοπροσληφθέντος προσωπικοῦ). Αἰτιολογοῦνται ἐπίσης αἱ αὐξήσεις εἰς τοὺς φόρους (ηὐξημένος Φ.Κ.Ε.) τὰς ἀποσβέσεις κ.λ.π.

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Κατὰ τὸ 1958 κατεβλήθη προσπάθεια ἐξοπλισμοῦ τῶν συναλλακτικῶν ὑπηρεσιῶν διὰ τῶν καταλλήλων λογιστικῶν μηχανῶν ὡς καὶ ἐπεκτάσεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ μηχανολογιστικοῦ συγκροτήματος εἰς νέους τομεῖς. Ἡ ἐπέκτασις αὕτη προβλέπεται ὅπως συμπληρωθῇ μέχρι τέλους τοῦ 1960 ὥστε ν' ἀποδοθῇ τὸ σύνολον σχεδὸν τοῦ προσωπικοῦ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς πελατείας.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ

Ὁ κ. Διοικητὴς ἐν συνεχείᾳ ἀνεφέρθη εἰς τὰ πλέον οὐσιώδη σημεῖα τῆς ἐκθέσεως αὐτοῦ ἡ ὁποία περιλαμβάνει:

1. Τὰς διεθνεῖς Οἰκονομικὰς Ἐξελίξεις κατὰ τὸ 1958, συγκειμένας εἰς τὴν χαλάρωσιν τῆς διεθνοῦς οἰκονομικῆς δραστηριότητος, τὴν ὕφεσιν εἰς τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, τὴν μετατρεψιμότητα καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἑνοποίησιν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

2. Τὸν ἀντίκτυπον τῶν Διεθνῶν Οἰκονομικῶν ἐξελίξεων ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκονομίας, ἐκδηλωθέντα δι' ὑφέσεως εἰς τὸ ἰσοζύγιον ἐξωτερικῶν πληρωμῶν, ὀφειλομένης κυρίως εἰς τὴν μείωσιν τῆς εἰσαγωγῆς συναλλάγματος ἐξ ἀδήλων πόρων, ἐνῶ ἀντιθέτως τὸ Ἐμπορικὸν ἰσοζύγιον ηὐνοήθη ἐκ τῆς ἐξελίξεως τῶν διεθνῶν τιμῶν κατὰ τὸ 1958. Ἡ παρατηρηθεῖσα στασιμότης τῶν ἐξαγωγῶν δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς ἑτέρους λόγους, ἰδίᾳ εἰς τὴν μείωσιν τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς, καὶ ὄχι εἰς τὴν διεθνῆ οἰκονομικὴν ὕφεσιν Συνιστᾶται πρὸς τοῦτο, ὅπως γίνουν ριζικαὶ μεταβολαὶ εἰς τὰ στάδια διαδικασίας παραγωγῆς καὶ διαθέσεως τῶν προϊόντων καὶ ἀνάπτυξις ἐξαγωγικῆς πολιτικῆς ἰδίᾳ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἐξαντλήσεως τῶν περιθωρίων τῶν ἐξαγωγῶν μας πρὸς τὰς χώρας τῶν διμερῶν συμψηφισμῶν. Ὁμοίως ἡ ὕφεσις δὲν ἐπηρέασε τὴν βιομηχανικὴν παραγωγὴν λόγῳ τοῦ ἀποκλειστικοῦ προσανταλισμοῦ τῆς τελευταίας πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν ἀγοράν, πλὴν ὅμως ἡ τοιαύτη ἀνεξαρτοποίησις ἐπηρεάζει τὴν Ἑλληνικὴν βιομηχανίαν δυσμενῶς ἀπὸ ἀπόψεως παρακολουθήσεως τῶν εὐνοϊκῶν ἐξωτερικῶν ἐξελίξεων καὶ τῆς ἐκ τούτων ὠφελείας, δι' ὃ καὶ καθίσταται ἐπιβεβλημένη ἡ ἀνασύνθεσις τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας μὲ βάσιν τὴν βιομηχανικὴν ἀνάπτυξιν, ὡς κυριώτερον μέσον τῆς βελτιώσεως τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος καὶ τῆς ἐξασφαλίσεως πλήρους παραγωγικῆς ἀπασχολήσεως εἰς τὸ ἐργατικὸν δυναμικὸν τῆς χώρας.

Αἱ μελλοντικαὶ διεθνεῖς οἰκονομικαὶ ἐξελίξεις προοιωνίζονται λίαν αἰσιόδοξοι λόγῳ τοῦ τέλους τῆς οἰκονομικῆς ὑφέσεως εἰς Η.Π.Α., τὸ ὁποῖον θ' ἀκολουθήσῃ συντόμως καὶ ἡ Δ. Εὐρώπη, τῆς χαλαρώσεως τῆς ἐντάσεως εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ Δυτικοῦ Κόσμου καὶ Ἀνατολικοῦ Συνασπισμοῦ καὶ τῆς ἑνοποιήσεως τῆς οἰκονομικῆς ὀργανώσεως τῆς Δ. Εὐρώπης. Ἐπιβάλλεται ὅθεν ἡ προσαρμογὴ τῶν ὅρων τῆς ἐγχωρίου παραγωγῆς καὶ τοῦ ἐξαγ. ἐμπορίου ἐπὶ ἀπολύτως συγχρονισμένης βάσεως, ἵνα δυνηθῇ ἡ ἑλληνικὴ οἰκονομία νὰ ἐπωφεληθῇ ἐκ τῶν διανοιγομένων δυνατοτήτων.

3) Τὰ ἐπιτεύγματα τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκονομίας κατὰ τὸ 1958 χαρακτηρίζονται ἀπὸ μείωσιν τοῦ ὄγκου τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς καὶ μικρὰν αὔξησιν, κατὰ 4%, τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος. Ἡ εἰκὼν αὕτη ὀφείλεται εἰς τήν, βάσει ἐσφαλμένων προβλέψεων τῶν βιομηχ. ἐπιχ)σεων, λίαν σημαντικὴν αὔξησιν τῆς παραγωγῆς των, ἐνῶ λόγῳ τῆς ἀπροβλέπτου κάμψεως τῶν γεωργικῶν εἰσοδημάτων προεβλήθη ἀδυναμία τῆς ἐγχωρίας ζητήσεως ὅπως ἀπορροφήσῃ ταύτην, συσσωρευθέντων οὕτω ἀδιαθέτων ἀποθεμάτων, πέραν τῶν τοῦ εἰσαγωγικοῦ ἐμπορίου τοιούτων. Οὕτω παρουσιάσθη τεχνητὴ διόγκωσις τοῦ ἐθνικοῦ προϊόντος καὶ χαλάρωσις εἰς τὴν ἄνοδον τῆς Ἐθνικῆς μας Οἰκονομίας. Αἱ Νομισματικαὶ καὶ δημοσιονομικαὶ ἐξελίξεις χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν πλήρη ἐξουδετέρωσιν τῶν πηγῶν πληθωριστικῶν πιέσεων καὶ χαλάρωσιν τῶν τιμῶν χονδρικῆς πωλήσεως, ὀφειλομένην καὶ εἰς τὴν κάμψιν τῶν τιμῶν τῶν ἐκ τοῦ ἐξ)κοῦ προϊόντων.

4) Τὰς πιστωτικὰς συνθήκας κατὰ τὸ 1958, χαρακτηρίζει ἡ ἀνεξαρτοποίησις τῶν ἐμπορικῶν Τραπεζῶν ἀπὸ τὰ κεφάλαια τοῦ ἐκδοτικοῦ προνομίου, τὰ ὁποῖα δὲν καλύπτουν πλέον παρὰ τὸ 11% τῶν χορηγήσεών των ἐνῶ ἡ ἐξ ἰδίων διαθεσίμων τῶν Τραπεζῶν πιστοδότησις τῆς οἰκονομίας καλύπτει τὸ 59% τῶν πιστώσεων. Ἕτερον χαρακτηριστικὸν τῆς πιστοδοτήσεως κατὰ τὸ 1958 εἶναι ἡ πραγματοποίησις εἰς εὐρυτέραν ἔκτασιν μακροπροθέσμων χορηγήσεων, τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ὁποίων διετέθη εἰς τὴν γεωργίαν, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον εἰς τὸν οἰκισμὸν καὶ τὰ μεταλλεῖα, μικρὸν δὲ μέρος εἰς τὴν βιομηχανίαν, ἐνῶ τὸ πλεῖστον τῶν βραχυπροθέσμων πιστώσεων διετέθη εἰς τὴν βιομηχανίαν.

Ὡς πρὸς τὰς καταθέσεις παρετηρήθη ἐπιβράδυνσις, ὀφειλομένη εἰς τὴν μείωσιν τοῦ ρυθμοῦ αὐξήσεως τοῦ Ἐθνικοῦ εἰσοδήματος, ἐξ ἧς καὶ τὰ μικρότερα περιθώρια ἀποταμιεύσεως. Ὁ ρυθμὸς ὅμως αὐξήσεως, καίτοι μικρότερος, εἶναι καθ' ἑαυτὸν πολὺ ὑψηλότερος συγκρινόμενος πρὸς τὸ Ἐθνικὸν εἰσόδημα. Γενικῶς παγιοῦται καὶ ἐπεκτείνεται ἡ τάσις πρὸς ἀποταμίευσιν εἰς τοῦτο δὲ συνέβαλε καὶ ἡ ΕΤΕ εἰσαγαγοῦσα νέους τρόπους προσελκύσεως τῶν ἀποταμιευμάτων καὶ συγκεντρώσεως οὕτω τοῦ 60% τῶν ἰδιωτ. Καταθέσεων τῶν ἐμπορικῶν Τραπεζῶν.

5) Κατευθύνσεις Πιστωτικῆς Πολιτικῆς. Τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων τῆς πιστωτικῆς ἀγορᾶς 6) τοῦ ταμειακοῦ συστήματος, γ) τῶν πιστοδοτουμένων ἐπιχειρήσεων, καταλήγει δὲ εἰς συγκεκριμένας προτάσεις διὰ τὴν ἄσκησιν μιᾶς ὑγιοῦς Βιομηχανικῆς καὶ Πιστωτικῆς Πολιτικῆς, κύριος ἄξων τῆς ὁποίας εἶναι ἡ ἐνίσχυσις τῶν ἐπιτυγχανουσῶν τὸν σκοπόν των βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, ὡς καὶ τῶν νέων καὶ τῶν ἐκσυγχρονιζομένων τοιούτων, τόσον ἀπὸ κρατικῆς πλευρᾶς δι' εἰδικῆς φορολογικῆς καὶ δασμολογικῆς πολιτικῆς ὡς καὶ παροχῆς τεχνικῆς καὶ ὀργανωτικῆς βοηθείας, ὅσον καὶ ἀπὸ πιστοδοτικῆς πλευρᾶς διὰ τῆς προσαρμογῆς τῶν ὅρων χρηματοδοτήσεως τοῦ ΟΧΟΑ καὶ τῶν ἐμπορικῶν τραπεζῶν πρὸς ἓν πρόγραμμα ἀποφασιστικωτέρας πολιτικῆς ἐνισχύσεως τῆς βιομηχανίας. Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς ὁποίας θὰ ἦτο καὶ ἡ μείωσις τοῦ τόκου χορηγήσεων, ἡ ΕΤΕ θὰ συνέβαλε τὰ μέγιστα ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἐπαναφορᾶς εἰς αὐτὴν τῶν χαμηλοτόκων κεφαλαίων της, ἅτινα νῦν εὑρίσκονται δεσμευμένα εἰς ἄλλους φορεῖς, παρεχόμενα εἰς ἄλλους τομεῖς. Τέλος ζητεῖται ἡ ἐξεύρεσις τρόπου ὑγιοῦς χρηματοδοτήσεως τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων ὥστε τὸ βάρος τῆς πιστοδοτήσεως τῆς διακινήσεως τῶν προϊόντων νὰ μὴ τὸ φέρῃ ἡ βιομηχανία.

Η ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΛΟΓΟΔΟΣΙΑΣ

Ὁ κ. Ἐξηντάρης συγχαίρει τὴν Διοίκησιν διὰ τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα καὶ ζητεῖ ἀπὸ αὐτὴν ὅπως προβῇ εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν αἰτημάτων τῶν ὑπαλλήλων.

Ὁ κ. Γ. Μυλωνᾶς συγκρίνει τὰς προηγουμένας Συνελεύσεις αἱ ὁποῖαι ἐχαρακτηρίζοντο ἀπὸ τὰς διαμαρτυρίας τῶν Μετόχων διὰ τὴν μὴ παροχὴν ἢ τὴν παροχὴν μὴ ἱκανοποιητικοῦ μερίσματος ὡς καὶ ἀπὸ τὰ παράπονα τῶν ὑπαλλήλων διὰ τὴν ὄξυνσιν τοῦ προβλήματος τοῦ Ταμείου των Συντάξεως, μὲ τὴν σημερινὴν κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ τὸ μέρισμα εἶναι κανονικὸν λόγῳ τῆς ἀνάλογίας αὐτοῦ πρὸς τὸ ὕψος τῶν τοποθετήσεων καὶ τὸ Ἀσφαλιστικὸν πρόβλημα τῶν ὑπαλλήλων παρουσιάζει ὕφεσιν. Πρέπει ὅμως ἡ Διοίκησις ἐξυπηρετοῦσα καὶ τὸ συμφέρον τῶν Μετόχων νὰ φροντίσῃ διὰ τὰ αἰτήματα τῶν ὑπαλλήλων ἰδίᾳ τῆς βελτιώσεως τῶν μισθῶν των. Ἐπίσης τὸ Ἀσφαλιστικὸν πρόβλημα πρέπει νὰ λυθῇ ὁριστικῶς ἵνα μὴ ἐπιπίπτῃ ὁλόκληρον τὸ βάρος εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν.

Ἐκφράζει τὴν ἱκανοποίησίν του διότι ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἀντιλαμβάνεται τὰς ἀτελείας τῆς πιστωτικῆς πολιτικῆς καὶ δίδει τὰς δεούσας κατευθύνσεις αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ εἰσαικουσθοῦν παρὰ τῆς Πολιτείας. Διαφωνεῖ μὲ τὴν ἔκθεσιν τῆς Διοικήσεως εἰς τὸ σημεῖον καθ' ὃ ἡ χαλάρωσις τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας ἀποδίδεται εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, ὀφειλομένην κατὰ τὴν γνώμην του εἰς τὴν γενικὴν πτῶσιν τῶν συναλλαγῶν συνεπείᾳ μειώσεως τῶν ἀγροτικῶν εἰσοδημάτων ἡ μὴ πρόβλεψις τῆς ὁποίας ὀφείλεται εἰς ἔλλειψιν προγραμματισμοῦ.

Ὁ κ. Σ. Γκιτάκος (Πρόεδρος Συλλόγου Ὑπαλλήλων Τραπέζης Ἀθηνῶν). Συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν λεχθέντων ὑπὸ τοῦ ὁμιλήσαντος ἐν τῷ μεταξὺ Προέδρου τοῦ Σ.Υ.Ε.Τ.Ε. κ. Καραπάνου ἀναφέρεται δέ, συμπληρωματικῶς, εἰς τὰ ἱκανοποιητικὰ περιθώρια τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν τὸ στοιχεῖα τοῦ Ἰσολογισμοῦ διὰ τὴν αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων ὡς καὶ διὰ τὴν ἀναδρομικὴν ἰσχὺν τοῦ προσφάτως ἐφαρμοσθέντος νομίμου ὑπολογισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν ὡρισμένων κατηγοριῶν τοῦ Προσωπικοῦ (ἐνσωμάτωσις ἐπιδομάτων κλπ.).

Ὁ ἐκπρόσωπος ὁμάδος Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κ. Λούβαρις ἐπικροτεῖ τὸ ἔργον τῆς Διοικήσεως ἐκφράζει αἰσιοδόξους προβλέψεις διὰ τὸ μέλλον τῆς Τραπέζης καὶ θεωρεῖ τὸ προσωπικὸν ἱκανοποιηθέν!

Ὁ κ. Ἠλ. Χατζηανδρέου (Πρόεδρος Συλλόγου Συντ)χων ΕΤΕ) διαπιστώνει ὅτι ἡ Τράπεζά μας εἰς πεῖσμα ὅλων τῶν ἀντιξοοτήτων, τὰς ὁποίας ἀντιμετώπισε, ἀπεμάκρυνε τοὺς κινδύνους καὶ κατέλαβε τὴν θέσιν ἡ ὁποία τῆς ἀνήκει. Ἐκ τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ Προσωπικοῦ προεῖχε κατὰ τὸ παρελθὸν ἡ κατοχύρωσις τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων. Διὰ τὸ μέλλον περιμένει ἀπὸ τὴν Τράπεζαν νὰ κάμῃ τὸ καθῆκον της ἀπέναντι τῶν συνταξιούχων ἐντὸς τῶν δυνατοτήτων της ὅπως τὸ ἔκαμον οἱ συνταξιοῦχοι εἰς τὸ παρελθὸν ὑποφέροντες καὶ ἀναμένοντες. Διευκρινίζει ὅτι ἡ πιστὴ τήρησις τοῦ Ν. 3662)57 ἐπιλύει τὸ Ἀσφαλιστικὸν πρόβλημα.

Ὁ κ. Παπάζογλου ἀνέμενε μεγαλύτερον μέρισμα καὶ τοῦτο κατὰ τὴν γνώμην του, ἦτο καὶ ἡ γνώμη τῆς ἀγορᾶς διότι εὐθὺς ὡς ἐδημοσιεύθη ὁ Ἰσολογισμὸς ἡ ἀξία τῶν μετοχῶν παρουσίασε πτῶσιν.

Ὁ κ. Ν. Πειρουνάκης κρίνει τὰ ἀποτελέσματα ὀφειλόμενα κυρίως εἰς τὴν αὔξησιν τῶν Καταθέσεων. Ζητεῖ μεγαλυτέραν ἱκανοποίησιν τῶν μετόχων ἀναγγελίαν τοῦ πίνακος τῶν Ἐπισφαλῶν Χρεωστῶν, περιορισμὸν εἰς τὰς δημοσιεύσεις, ἐπιτιμᾷ τὴν τακτικὴν τῶν δι' ὑψηλῶν καὶ ἀσταθῶν ἐπιτοκίων καταθέσεων προσέλκυσιν καταθετῶν ὑποστηρίζων ὅτι κυριώτερος τρόπος εἶναι ἡ ἀποζημίωσις τῶν παλαιῶν καταθετῶν.

Ὁ κ. Γ. Βασιλειάδης τονίζει ὅτι τὰ ἐπιτεύγματα τῆς Τραπέζης ὀφείλονται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸ Προσωπικόν. Ζητεῖ ἀπὸ τὴν Διοίκησιν τῆς Τραπέζης ὅπως κάμῃ σύστασιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅπως λάβῃ σοβαρὰ μέτρα διὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς σοβούσης κρίσεως εἰς τὴν βιομηχανίαν παρὰ τὴν ἐξαγγελλομένην ἀνθηρὰν κατάστασιν τῆς οἰκονομίας.

Τὰ ζητήματα τῶν ὑπαλλήλων πρέπει νὰ ἐπιλυθοῦν διότι ἡ Τράπεζα ὡς Ἐθνικὸν Ἵδρυμα πρέπει πέραν τῆς οἰκονομικῆς ν' ἀσκῇ καὶ Κοινωνικὴν Πολιτικὴν δίδουσα τὸ παράδειγμα εἰς τὸν τομέα αὐτόν. Συνιστᾶ τὴν θέσπισιν κοινοῦ πόρου διὰ τὴν παγίαν ἐνίσχυσιν καὶ ἀνόρθωσιν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν τῶν Τραπεζικῶν Ὑπαλλήλων καὶ τῶν ὑπαλλήλων Ἐμπορ. Ἐπιμελητηρίων.

Ὁ κ. Κ. Μελισσαρόπουλος. Ὑποστηρίζει ὅτι τὸ διδόμενον ὑπὸ τῆς ΕΤΕ μέρισμα εἶναι καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς οἰκονομικῆς δράσεως τῆς Τραπέζης, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς διότι ἡ Τράπεζα ὡς Κοινωνικὸς κατ' ἐξοχὴν Ὀργανισμὸς δὲν ἀσκεῖ πολιτικὴν μερίσματος. Θεωρεῖ ἐπίσης ὀρθὴν τὴν πολιτικὴν τῶν ὑψηλῶν ἐπιτοκίων καταθέσεων καὶ σημειοῖ τὴν ἀντίφασιν το ὑκ. Πειρουνάκη, ὅστις ἂν καὶ ὑποστηρίζει ὅτι τὰ ἀποτελέσματα ὀφείλονται εἰς τὴν αὔξησιν τῶν Καταθέσεων, ζητεῖ αὔξησιν τοῦ μερίσματος καὶ πτῶσιν τοῦ ἐπιτοκίου καταθέσεων.

Ὁ Διοικητὴς κ. Δημ. Χέλμης δευτερολογῶν ὑποστηρίζει τὴν προσπάθειαν τῆς Τραπέζης πρὸς δημιουργίαν ἐκτάκτων ἀποθεματικῶν, ἀπαραιτήτων διὰ τὴν διασφάλισιν τῶν ζημιῶν, ὡς πρὸς δὲ τὸ μέρισμα κρίνει τοῦτο κανονικὸν ἀνερχόμενον εἰς τὸ 8% τῆς ἀξίας τῆς μετοχῆς μὴ δυνάμενον ν' αὐξηθῇ καὶ ἐὰν ἀκόμη ὑπῆρχε τοιαύτη πρόθεσις, ἐλλείψει περιθωρίων.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ κ. ΓΕΩΡ. ΚΑΡΑΠΑΝΟΥ

κ.Διοικητά, κ. Σύμβουλοι, κ. Μέτοχοι,

Κατὰ τὴν περυσινὴν Συνέλευσιν, εἰς ἣν παρέστην ὑπὸ τὴν διττὴν ἰδιότητα τοῦ μετόχου καὶ ἐκπροσώπου τοῦ σώματος τῶν συναδέλφων μου ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀνέπτυξα δι' ὀλίγων τὴν οἰκονομικὴν πορείαν τῆς Τραπέζης καὶ τὰς διαγραφομένας δυνατότητας περαιτέρω βελτιώσεως τῆς θέσεως αὐτῆς.

Σήμερον, μεταφέρων τὸν θερμὸν χαιρετισμὸν τῶν συναδέλφων μου καὶ τὰς εὐχάς των διὰ τὴν πρόοδον τοῦ Ἱδρύματος, τὸ ὁποῖον μὲ αὐταπάρνησιν ἐξυπηρέτησαν κατὰ τὸ ἀπολογιζόμενον ἔτος 1958, ἐκφράζω τὰς εὐχαριστίας των πρὸς τὸν κ. Διοικητὴν διὰ τὸ ἐγκώμιον τὸ ὁποῖον ἔπλεξε δι' αὐτούς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἠθικὴν ἀναγνώρισιν τῶν θυσιῶν των καὶ διὰ τὴν ὁμολογηθεῖσαν διαπίστωσιν τῆς ἀνάγκης ἱκανοποιήσεως τῶν αἰτημάτων των.

Ὁ ὁμιλητὴς ἐν συνεχείᾳ ἀνεφέρθη εἰς τὴν ἀναπτυχθεῖσαν δραστηριότητα ὑπὸ τῆς Τραπέζης κατὰ τὸ 1958 καὶ τὰ πραγματοποιηθέντα ἀποτελέσματα, ἐκφράσας τὰ εἰλικρινῆ συγχαρητήρια τοῦ Σώματος τῶν Ὑπαλλήλων πρὸς τὴν Διοίκησιν τῆς Τραπέζης. Καὶ ἐσυνέχισεν:

Ἀποτελεῖ ἐξ ἴσου καθῆκον τῆς ἐκπροσωπήσεως νὰ ἐπισημάνῃ τὴν ἀνάγκην σεβασμοῦ τῆς ἱεραρχίας. Λέγω δὲ τοῦτο διότι ὀλίγον μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Διοικητοῦ ἀνάληψιν τῆς Διοικήσεως τῆς Τραπέζης, συνεπείᾳ κακῶν εἰσηγήσεων, ἐσημειώθησαν σφάλματα τὰ ὁποῖα εἶχον ὡς συνέπειαν τὸν ψυχικὸν τραυματισμὸν μεγάλης μερίδος συναδέλφων ἀνωτάτων καὶ ἀνωτέρων βαθμῶν.

Πιστεύω ὅμως ὅτι ὁ κ. Διοικητὴς ἀντελήφθη ἤδη ὁποία κατάστασις ἐδημιουργήθη καὶ θὰ ἀσχοληθῇ διὰ τὴν ταχυτέραν θεραπείαν της.

Πέραν τούτων τὸ σῶμα τῶν ὑπαλλήλων τελεῖ ὑπὸ μίαν γενικωτέραν πικρίαν περὶ τὴν μεταχείρισίν του.

Κύριοι Μέτοχοι,

Ὁ κ. Διοικητὴς ἀνέφερεν ἐν τῷ ἀπολογισμῷ του ὅτι «ὁ ζῆλος, ἡ ἐργατικότης καὶ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ προσωπικοῦ ἀπετέλεσαν ἕνα τῶν κυριωτέρων συντελεστῶν τῆς ἐπιτεύξεως τῶν ὑπὸ κρίσιν σας λίαν ἱκανοποιητικῶν ἀποτελεσμάτων».

Ὁ Κος Διοικητὴς θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ συμπληρῶν καὶ τὰ ὅσα προεῖπον νὰ ἐπαναλάβω ὅτι τ' ἀποτελέσματα δὲν πρέπει νὰ ληφθοῦν ὡς δείκτης ἀσφαλοῦς ἀνόδου τῆς Τραπέζης διότι δεῖκται μιᾶς πραγματικῆς καὶ ὁμαλῆς ἀνόδου τῆς Τραπέζης εἶναι δύο.

1. Ἡ συγκεκροτημένη καὶ ὀρθὴ προβολὴ τοῦ Προσωπικοῦ τ ὁποῖον καλεῖται νὰ ἐπιτελέσῃ ἕνα γιγαντιαῖον ἔργον καὶ

2. Τὸ ὕψος τῶν ἐργασιῶν τῆς Τραπέζης ἐφ' ὧν τὸν λόγον ἔχει ἡ Διοίκησις, καὶ τὰ ἐκ τούτων προκύπτοντα ἀποτελέσματα.

Τὸ Προσωπικὸν περιέβαλε μὲ τὸν ἐπιβαλλόμενον σεβασμὸν τὸν νέον Διοικητήν του, ἀφοσιώθη εἰς τὸ καθῆκον του καὶ μὲ ἐπηυξημένην τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸ Ἵδρυμα ἔπραξε καὶ ἐφέτος πᾶν τὸ ἀνθρωπίνως δυνατὸν Ὀφείλω δὲ νὰ εἴπω ὅτι παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ηὐξήθη ἀριθμητικῶς, εἰ μὴ μόνον κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ ἔτους 1958 καὶ διὰ βαθμιαίων προσλήψεων, κατώρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν αὐξανόμενον βάρος, ἐλπίζον ὅτι θ' ἀναγνωρισθοῦν αἱ θυσίαι του

Δυστυχῶς τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας εὑρίσκεται εἰς τὰ γνωστὰ ἐπίπεδα τοῦ ἔτους 1955 παρὰ τὴν εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν ἔτους 1957 διαβεβαίωσιν τοῦ τότε Διοικητοῦ κ. Κυριακοπούλου ὅτι ἡ Τράπεζα ὀφείλει καὶ θὰ προέλθῃ συντόμως εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς θέσεώς του, ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀπομάχων συναδέλφων μας καὶ τέλος τῶν Μετόχων.

Κύριοι Μέτοχοι,

Δὲν διαμαρτύρομαι διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς σειρᾶς. Ἀντιθέτως συγχαίρω τὸν κ. Διοικητὴν διότι ἡ ἐνέργειά του αὕτη θὰ ἔχῃ σοβαρὰν συνέπειαν εἰς τὴν ἑδραίωσιν τῆς Τραπέζης. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον εἶμαι ἀπολύτως σύμφωνος διὰ τὴν αὔξησιν τῆς ἀμοιβῆς τῶν μελῶν Δ)σεως καὶ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Θ' ἀπετέλει ὅμως δι' ἐμὲ παράλειψιν ἐκπληρώσεως καθήκοντος καὶ πρὸς τὸ Ἵδρυμα καὶ πρὸς τοὺς συναδέλφους μου ἐὰν δὲν ἐτόνιζον ὅτι πάντα ἔχουν ὡρισμένα ὅρια ἀνοχῆς καὶ ἀναμονῆς. Τὰ ὅρια ταῦτα δι' ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι ἔχομεν ἄμεσον καὶ συχνὴν ἐπαφὴν μὲ τοὺς συναδέλφους μας, ἔχουν ἤδη ξεπερασθῆ. Τὸ Προσωπικὸν κατὰ τὸ ἔτος 1958 μὲ αὐτοθυσίαν καὶ μὲ ἱδρῶτα ἀνέγραψε μίαν λαμπρὰν σελίδα εἰς τὴν πολύτομον ἱστορίαν τῆς Τραπέζης, διὰ τὴν ἀνόρθωσίν της.

Ταυτοχρόνως ὅμως ἐδημιούργησεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ ἀπαράγραπτον δικαίωμα ν' ἀξιώσῃ ἀνάλογον συμμετοχὴν εἰς ὅ,τι ἀπεκομίσθη ἐκ τοῦ ἱδρῶτος του. Παρὰ ταῦτα δὲν προβάλλει ἀξίωσιν. Ἀλλὰ διὰ τῆς ἡγεσίας του ὑποβάλλει τὴν παράκλησιν ὅπως ἡ Διοίκησις τῆς Τραπέζης καὶ ἡμεῖς ὡς μέτοχοι αὐτῆ στρέψωμεν τὴν προσοχήν μας πρὸς αὐτὸ καὶ ἐὰν πράγματι πιστεύωμεν ὡς ἀναγκαίαν καὶ ἐπιβεβλημένην τὴν ἐπὶ ὑγιῶν θεμελίων ἀνοικοδόμησιν τῆς Τραπέζης προχωρήσωμεν ἀπροσχηματίστως εἰς τὴν ἔξοδον αὐτοῦ ἐκ τῆς οἰκονομικῆς ἀθλιότητος.

Αἱ εὔφημοι μνεῖαι καὶ αἱ ὑποσχέσεις δυστυχῶς εἰς οὐδὲν δύνανται νὰ ὠφελήσουν, ἐφ' ὅσον τὰ ὅρια ἀναμονῆς ἐξηντλήθησαν.

Μόνιμη —καὶ παρακαλῶ νὰ προσέξητε ἰδιαιτέρως τοῦτο— ἡ οἰκονομικὴ ἀνύψωσις τοῦ Προσωπικοῦ θὰ θεμελιώσῃ ἀκλονήτως τὴν ὑγιᾶ πορείαν τοῦ Ἱδρύματος καὶ θὰ ἀποτρέψῃ τὴν δημιουργίαν καταστάσεων εἰς ἃς ὁδηγεῖ ἡ ἐκ τῆς ἀπογνώσεως ἀνάγκη.

Κύριοι Μέτοχοι,

Καθῆκον ἡμῶν τῶν μετόχων οἱ ὁποῖοι ἐρχόμεθα εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην ἅπαξ τοῦ ἔτους δὲν εἶναι μόνον τὸ νὰ ἀκούωμεν καὶ ἐγκρίνωμεν τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ κ. Διοικητοῦ, ἀλλὰ νὰ ἐπιδεικνύωμεν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν περαιτέρω πορείαν καὶ ἐν γένει βελτίωσιν τῶν παραγόντων ἐκείνων, οἵτινες συμβάλλουν εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ συντείνουν εἰς τὴν ἑδραίωσιν τοῦ Ἱδρύματος. Οὐδενὸς δὲ ἐξ ἡμῶν πρέπει νὰ διαφεύγουν ὡρισμένα γεγονότα τοῦ ἀπωτέρου καὶ προσφάτου παρελθόντος τὰ ὁποῖα ὡδήγησαν τὴν Τράπεζαν εἰς τὰς γνωστὰς περιπετείας, τῶν ὁποίων αἱ συνέπειαι ὑπῆρξαν δι' ἡμᾶς μὲν ὀλίγον ἐπιζήμιοι, διὰ τὸ Προσωπικὸν ὅμως ὀδυνηρώταται, καὶ εἶναι ἄδηλον πότε θὰ τερματισθοῦν.

Κατὰ τὴν περυσινὴν συνέλευσιν ἔθεσα ὑπ' ὄψει σας ὡρισμένα ζητήματα τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν ζωηρῶς τὸν παράγοντα «ἐργασία» καὶ σᾶς παρεκάλεσα ὅπως μὴ ἐγκαταλείψητε τὴν αἴθουσαν ταύτην πρὶν ἢ λάβητε ἀπόφασιν ἐπ' αὐτῶν.

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐκφράσω τὴν λύπην μου διὰ τὴν ἐγκατάλειψίν των, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι τοῦτο δὲν θὰ συμβῇ σήμερον.

Σήμερον ὑπὸ τὴν διττὴν ἰδιότητά μου τοῦ μετόχου καὶ Προέδρου τοῦ ΣΥΕΤΕ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπισύρω τὴν προσοχὴν τόσον τοῦ κ. Διοικητοῦ ὅσον καὶ ἡμῶν καὶ νὰ δηλώσω σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς, πρὸς ἀπόσεισιν τῶν εὐθυνῶν, πρὸς ὑμᾶς, καὶ πρὸς τὴν πολιτείαν, ὅτι οἱαδήποτε παρελκυστικὴ ἀναβολὴ ἐπιλύσεως τῶν ἀπασχολούντων τὸ προσωπικὸν ζητημάτων φοβοῦμαι ὅτι ὄχι μόνον δὲν θὰ ὠφελήσῃ, ἀλ